

kapitalizm ve küresel sığınmacı krizi

ekim 2015

Bu broşürde yer alan makaleler,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan alınmıştır.

İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

Önsöz:

Yıllardır Suriye'ye komşu ülkelere, özellikle de Türkiye'ye, Ürdün'e ve Lübnan'a kaçarak yaşamını sürdürmeye çalışan milyonlarca Suriyeli sivilin yaşadığı trajedi, yüz binlerce sığınmacının Avrupa'ya akını ile birlikte, bütün yakıcılığıyla gözler önüne serildi. Emperyalist güçlerin ve uluslararası medyanın, son yirmi yılda 25 bini aşkın sığınmacı Akdeniz sularında can vermiş olmasına rağmen, çoğu Suriyeli olan sığınmacılar ile "ilgilenmesi" için, aralarında çocukların da bulunduğu binlerce göçmenin, geçtiğimiz aylarda Akdeniz'de ve Ege denizinde boğularak ölmesi gerekti.

AB ülkeleri günler süren pazarlıklar sonucunda birkaç bin göçmeni kabul etmeye razı olurken, şu anda Avrupa'da, on binlerce sığınmacı, bitkin ve çaresiz bir şekilde toplama kamplarında ya da sokaklarda ve tren istasyonlarında yaşamlarını sürdürmeye, polis ve ordu saldırılarına karşı koymaya çalışıyor.

Bununla birlikte AB, sınırlı sayıda sığınmacı kabul ederken, son derece sinik ve canice planları devreye sokmuş durumda. Avrupalı güçler, Mayıs ayında, EUNAVFOR Med Operasyonu adlı bir planı kabul ettiler. Buna göre, sözde, Akdeniz'de insan kaçakçılığını önleme adına, savaş uçaklarıyla desteklenmiş bir deniz gücü oluşturuluyor. Avrupalı güçler, ayrıca, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu "geçiş" ülkelerine, sığınmacıları oralarda tutmaları için milyarlarca avro para aktarırken, çok daha kapsamlı askeri operasyonlara hazırlanıyorlar. İnsanlığın II. Dünya Savaşı'ndan bu yana tanık olduğu bu en büyük sığınmacı trajedisini, bunun doğrudan sorumlusu olan ABD'nin, Avrupalı emperyalistlerin ve onların bölgesel müttefiklerinin elinde, Afrika'ya ve Ortadoğu'ya yönelik yeni ve daha kapsamlı sözde "insani amaçlı" askeri operasyonların gerekçesi haline getirilmektedir.

Öte yandan, Türkiye'de yaşamak zorunda kalan 3 milyon dolayında Suriyeli göçmenler ezici çoğunluğu, bütünüyle kaderine terk edilmiş durumda. Resmi sığınmacı statüsü tanınmayan bu insanlar, parklarda ya da fahiş fiyatlara kiralamak zorunda kaldıkları evlerde insanlık dışı koşullarda yaşamaya mahkum edildiler. Onların, aralarında çocukların da bulunduğu bir kısmı hiçbir sosyal hakka sahip olmadan son derece düşük ücretlerle çalıştırılıyor; herhangi bir iş bulamayan kadınlar ve çocuklar ise dilencilikçe ya da fuhuşa sürükleniyor. Özetle, Suriyeli göçmenler, Türk kapitalistleri ve mafyası için son derece karlı bir alan oluşturmuş durumda. İnsan kaçakçıları, Ege kıyılarındaki kent ve kasabalarda göçmenleri ölüme yollarken, faşist çeteler zaman zaman Suriyeli avına çıkıyor ve bütün bunlar, jandarmanın ve polisin gözü önünde gerçekleşiyor.

Siyasi iktidar, kendisinin büyük pay sahibi olduğu bu insanlık felaketi karşısında, Suriyeli göçmenler için insanca yaşam koşullarını sağlamak şöyle dursun, insanların akıllarıyla alay edercesine, hala savaş çığırtkanlığı yapmaya ve felakete uğramalarından sorumlu olduğu “Suriyelileri kurtarma mücadelesi” sürdürdüğünü iddia etmeye devam edebiliyor.

Bu koşullar altında, zor durumdaki göçmenlerin sorunlarını çözme işi, bir kısmı ticari bağlantılara sahip “hayır kurumları”na ya da yardımsever insanlara havale edilmiş durumda. Bununla birlikte, bu hayırsever çabaların, karşı karşıya olunan felaketin etkilerini hafifletmeye yönelik doğaları gereği, soruna çözüm bulmaları mümkün değildir. Dahası, bu çabalar, yaşanan felaketin nedenlerini, bilerek ya da bilmeyerek gözden kaçırdıkları ölçüde, ister istemez, aynı felakete sürüklenmeyi bekleyen milyonların geleceğini, sorumluları ve kalıcı çözümü gizlemeye hizmet edebilirler.

Göçmen trajedisi karşısında, sınıflardan bağımsız, tek başına “göçmen” eksenli kimlik politikaları geliştirmek de aynı tehlikeli sonuca yol açacaktır. Kuşkusuz aynı felaketten kaçmak zorunda kalmış olmalarına rağmen, Suriyeli bir burjuva ile bir işçinin durumu aynı değildir. Birinci gruptakiler, kendileriyle birlikte kaçırdıkları paralarla, gittikleri ülkelerde rahat bir yaşam sürerken, zorunlu göçün yıkımını asıl yaşayanları, göçmenlerin ezici çoğunluğunu oluşturan emekçiler ve yoksul köylüleri oluşturuyor. İşçi sınıfı ve gençlik, tüm göçmenlerin en temel yasal-demokratik haklara sahip olmasını savunurken, bu iki kesim arasında sınıfsal bir ayırım yapmak ve burada hem Suriyeli hem de Türkiyeli kapitalistlerin yoğun sömürüsüne maruz kalan sınıf kardeşlerinden yana tavır almak zorundadır.

Gerçek şu ki, Ortadoğu, Afrika ve Orta Asya’daki milyonlarca insan yaşadıkları topraklardan sürülmüş durumda ve bunun nedeni, bölgedeki onlarca yıllık emperyalist müdahaleler, bunlara Türkiye gibi bölgesel müttefiklerin verdiği destek ile yine onlar tarafından kışkırtılan iç savaşlar ya da desteklenen diktatörlüklerdir. Dahası, bu, küresel ölçekte bir trajedidir. Uluslararası Af Örgütü’nün verdiği rakamlara göre, geçtiğimiz yıl, dünya çapında 57 milyon insan yaşadığı toprakları terk etmek zorunda kaldı ki bunların ezici çoğunluğu işçiler ve yoksul köylülerdir.

Bu küresel felaketin arkasında, her biri arkasına bir emperyalist ya da bölgesel gücü almış olan kapitalist grupların zengin enerji ve hammadde kaynaklarına, ucuz işgücüne ve pazarlara sahip olma mücadelesi yatmaktadır. Kapitalizm adlı ekonomik-toplumsal sistemin özünde var olan kar dürtüsü uğruna milyonlarca insanın yaşamını mahveden ve ülkeleri birer enkaza dönüştüren bu paylaşım savaşında, başrolü, şirketlerin ve bankaların emirlerindeki burjuva hükümetler oynamaktadır.

Sığınmacı trajedisine son vermenin yolu, ABD emperyalizminin önderliğinde, sözde “insan hakları” ve “demokrasi” bayrağı altında sürdürülen savaflara ve bu savafların nedeni olan kapitalizme karşı mücadele etmekten geçmektedir. İşçi sınıfının dinsel, etnik ve ulusal sınırların ötesinde birleştirilmesini gerektiren bu mücadele, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ve ulus devlet temeli üzerinde yükselen kapitalist sisteme son verilmesini; üretimin ve toplumsal yaşamın, dünya çapında demokratik bir planlama çerçevesinde yalnızca insan ihtiyaçlarını karşılamak üzere, toplumsal mülkiyet temelinde sosyalist yeniden örgütlenmesini hedeflemek zorundadır.

Dünyanın neresinden gelirse gelsinler bütün göçmenlere derhal tam yurttaşlık hakkı tanınması; onlara insanca barınma, beslenme, sağlık ve eğitim olanaklarının ve uygun işlerin sağlanması gibi en temel talepler uğruna mücadele, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz parçalarıdır. Burjuvaziye karşı mücadeleyle birlikte, bu talepler, aynı zamanda, “kaçak” göçmen emekçi avına çıkan, “işler önce Türklere” diyen şoven milliyetçiliğe destek veren ve işçileri her fırsatta Suriyeli kardeşlerine karşı kışkırtan sendika bürokrasisinin milliyetçi programına karşı enternasyonalist bir meydan okumadır.

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu

Not: Broşürdeki yazılar, sığınmacı krizinin son yıllardaki gelişiminin daha iyi görülebilmesi adına tarihsel sıralama içerisinde yayınlanmıştır.

Kıyıya vuran göçmen cesetleri ve yabancı düşmanlığı

Ali Kemal Akın / 12.12.2007

8 Aralık akşamı İzmir'den Ege Denizi'ne açılan ve içinde 80'in üzerinde kaçak göçmen bulunduğu sanılan tekne aynı gece İzmir'in Seferihisar ilçesi açıklarında battı. Teknede bulunan ve üçünün Filistinli olduğu belirlenen göçmenlerden 6'sı sağ kurtarılırken, 11 Aralık günü sabahına kadar 46'sının cesetleri denizden toplandı.

Bir başka katliam haberi de Dakar'dan geldi. Senegalli polis sözcüsünün yaptığı açıklamaya göre, Avrupa'ya gitmeye çalışan göçmenler bir teknede 12 gün açık denizde kalan Afrikalılardan 40'ı açlıkla susuzluktan öldü. Sözcü, Senegal'in Casamance bölgesinden yola çıkan balıkçı teknesinin Kanarya Adalarına ulaşamadığını, kaptanın hayatta kalmayı başaran yolcuları kurtarmak için Yoff kentine döndüğünü söyledi. Teknede yaklaşık 130 kişi bulunuyordu.

Göçmenler sorunu, Ege'deki son katliamla birlikte yeniden Türk medyasının gündemine geldi; bir kez daha, kuruması için fazla zaman gerekmeyecek timsah gözyaşları döküldü. Aynı, Ege Denizi'nde göçmenlerin boğularak öldüğü önceki katliamların her birinin ardından yapıldığı gibi...

Öte yandan, polis ve jandarma güçlerinin hemen her ay düzenlediği operasyonlarda yüzlerce kaçak göçmen gözaltına alınıyor ve sınır dışı ediliyor; burjuva politikacıları ve saygıdeğer medyamız da bu insan avını "güvenlik güçlerinin başarı hanesi"ne yazıyor. Özetle, burjuvazi, ülkeye kaçak olarak girmiş olan göçmenlere birer polisiye olay gözüyle yaklaşmayı sürdürüyor. Kaçak göçmenler sorunu elbette onların yakalanmasıyla çözülmüyor; hatta yeni başlıyor.

Mafyanın elinde devasa bir kazanç kapısı olan ve deniz yoluyla Avrupa'ya geçmek isterken çoğu ölen kaçak göçmenlerin yakalanması, belki çoğunun yaşamını kurtarıyor. Ancak onları yakalanmalarının ardından bekleyen koşulların insanca olduğunu söylemek mümkün değil. Türkiye'ye kaçak yoldan giren yabancıların tutuldukları ve trajik-komik biçimde "misafirhane" adı verilen yerler, gerçekte çok kötü koşullara sahip birer toplama kampı. Peki ya bu kampların dışında yaşayanlar?

Toplama kamplarından çıkarak "geçici ikamet izni"yle ya da sığınmacı statüsünde yaşayan göçmenler, sürekli bir toplumsal baskıya, aşağılanmaya ve dışlanmaya maruz kalarak yaşadıkları hiç kimse için sır değil. Göçmenler, özellikle de Afrika

kökenli olanlar, Türkiye'nin en büyük kenti olan İstanbul'da bile sürekli olarak aşağılanıyor ve hakaretlere uğruyorlar. En önemlisi de göçmenlere yönelik bu saldırıların sıradan "cahil" insanlarla sınırlı olmaması ve kolluk güçlerini de kapsamaması.

Polis göçmenleri karakolda da avlıyor

Festus Okey olayını anımsıyor musunuz? Nijeryalı sığınmacı, 20 Ağustos 2007 tarihinde İstanbul'da, Beyoğlu Asayiş Şube Müdürlüğü'nde gözaltındayken, polis tarafından öldürülmüştü. Polisin yaptığı açıklamaya göre, Okey uyuşturucu satıcısıydı ve gözaltındayken polisin silahını almaya çalışırken çıkan arbedede silahın ateş alması sonucunda omuzundan vurularak ölmüştü. Okey'in cenazesi, ölüm nedeninin anlaşılması için bir otopsi yapılmasına bile olanak tanınmadan, masrafı dostları tarafından karşılanarak ülkesine gönderildi. Onu öldüren polise ne mi oldu?

Okey'i öldüren polis Cengiz Yıldız, tutuksuz olarak yargılandığı ve Çağdaş Hukukçular Derneği avukatlarının müdahil olarak katılmasının izin verilmediği duruşmasında, üç aydan fazla süre sonra, yargıca şunları söylüyordu: "Siyahi vatandaşı değildi sayın hâkimim, siyasi şahıslardı." Yıldız, "milliyetçi abi"lerinden öğrendiği ve pratikte de onlarca örneğini gördüğü üzere, "siyasi şahıs"ların gözaltında öldürülmesinde bir sakınca olmadığını; belki de kendisine bu yüzden üstün hizmet madalyası bile verilebileceğini düşünüyor olmalıydı. Bu düşüncesi şimdilik gerçekleşmedi. Yıldız, Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesi'nde "kasten adam öldürme"den yargılanıyor.

Okey'in öldürülmesinden yaklaşık bir ay sonra, 20 Eylül günü, polis tarafından, Dariusz Witek adlı Polonyalı bir turistin, yine İstanbul'da, "Yabancılar Şube Müdürlüğü"ne ait Eminönü'ndeki Misafirhane'de tek başına kaldığı odasında önceki gece saat 22.00 sıralarında asılı bulundu"ğu açıklandı. Witek nasıl mı intihar etmişti? "Pantolonunun astarının içinden çıkardığı ip!" Açıklama böyle olunca, fail de doğallıkla "meçhul" kaldı.

İnsan tacirleri göçmenleri Ege'nin sularında topluca katlederken, onları karakollarda öldüren polisler, amirlerinin ve devletin koruması altında, gözaltında ya da sokakta rahatça insan öldüren diğer meslektaşları gibi, düzeni korumaya devam ediyorlar.

Yabancı düşmanlığı

Polisin bu tür eylemlerini destekleyenlerin başında, son yıllarda fırsat buldukça elde sopa ya da silah sokağa dökülüp solcu gençleri ya da Kürtleri linç etmeye kalkışan faşist esnaf takımının gelmesi de, elbette, kimseyi şaşırtmıyor. Nitekim

Beyoğlu ve Kasımpaşa çevresinden bir grup esnaf, Festus Okey'i gözaltında öldürenlere açık destek vermişti. Bu faşist esnaf takımı, Taksim meydanında yaptığı açıklamada, başta Afrikalı'lar olmak üzere göçmenleri, pervasız bir yabancı düşmanı önyargıyla, uyuşturucu satıcılığından hırsızlığa kadar birçok suçtan sorumlu tutmuştu.

Onyıllardır resmi düzeyde ve faşistler tarafından çoğu zaman açıkça, halkın içinde de kısmen gizli biçimde ifade edilen bir Kürt düşmanlığıyla damgalanan Türkiye'deki yabancı düşmanlığı, uzunca süredir günlük yaşamın ayrılmaz parçası. Türkiye, Trabzon'da bir Hristiyan din adamının, Malatya'da bir grup Hristiyanın ve Ermeni aydını Hrant Dink'in, aralarında politikacıların, subayların ve üst düzey polis ve istihbarat görevlilerinin de dâhil olduğu ilişkiler ağı içinde öldürülmesinden ve göçmenlerin karakollarda katledilmesinden sonra, yalnızca devrimciler ya da Kürtler için değil; Ermeni, Rum, Afrikalı vb. bütün "yabancı"lar için her an öldürülebilecek bir yer haline gelmiş durumda.

Abartıyor muyuz? Bütün bu insanların katillerinin serbestçe dolaştığını; faşist politikacılar, polis şefleri, gazeteciler ve avukatlar tarafından neredeyse "ulusal kahraman" ilan edildiğini bir yana bırakalım. 2007 yılının ilk altı ayı içinde yalnızca Okey'in öldürüldüğü İstanbul'un Beyoğlu semtinde gözaltında işkence görenlerin sayısının 10'u aştığını; bu rakamın Türkiye çapında 400'e yaklaştığı; gözaltında işkence olaylarında bir önceki yıla göre yüzde 40 artış yaşandığı düşünülürse, yukarıdaki değerlendirmenin hiç de abartılı olmadığı görülür.

Eskiden "yabancı düşmanlığı"ndan söz edildiğinde, akla hemen Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkeleri ve bu ülkelerdeki göçmenlere (en başta da Türkler'e) yönelik saldırılar gelirdi. Bu da, aileleriyle birlikte üç milyonu bulan emekçinin daha iyi bir yaşam için emperyalist ülkelere göç ettiği Türkiye'de yaşayanlar için doğal karşılanabilecek bir durumdu. Öte yandan, Avrupa'daki Türklere yönelik ayrımcılık ve yabancı düşmanlığı, burjuva politikacılarının ve medyanın elinde, bizzat bu topraklarda milliyetçiliği körüklemenin bir aracı olarak da hayli işe yarıyordu (hala yarıyor).

Ancak burada, "doğal" olarak karşılanmaması gereken bir şey daha vardı: Avrupa'daki yabancı düşmanlığı üzerine mangalda kül bırakmayanlar, oradaki Türkiyelilere yapılanlar üzerine kopardıkları fırtınanın tozu dumanı arasında, bu topraklarda kökleşmiş olan yabancı düşmanlığını –itiraf etmek gerekir ki başarıyla- gizliyorlardı. Göçmenlere ve yabancılara yönelik saldırılarda son yıllarda gözlenen patlama, Türkiye'deki yabancı düşmanlığının hem geniş kitleler içinde hem de resmi kurumlar nezdinde kökleşmiş olduğu gerçeğini, hiç kimsenin inkâr edemeyeceği biçimde açığa çıkarmıştır.

Uluslararası bir olgu

Göçmenler üzerine bir kaç ay önce yayınlanmış bir rapora göre, Türkiye’de yaklaşık 10 bin kişi “geçici ikamet izni” ile sığınmacı olarak yaşıyor. Yine, Türkiye’de, her yıl yaklaşık 100 bin kişi kaçak göçmen olarak yakalanıyor, yakalanamayan 100 bin kaçak göçmenin de Türkiye’ye giriş-çıkış yaptığı tahmin ediliyor. Türkiye’ye her yıl sığınmacı olarak başvuran insan sayısı ise 5 bin. Tamamı Afrika’nın ve Asya’nın yoksul ülkelerinden gelen bu göçmenlerin küçük bir bölümü Türkiye’de kalmak isterken, ezici çoğunluğu bu ülkeyi Avrupa’ya “atlama tahtası” olarak görüyor ve ilk fırsatta oraya gitmenin yolunu arıyor. Bu durum, yalnızca daha iyi bir yaşam için ülkelerini terk etmek zorunda kalmış göçmenlerin insan kaçakçılığıyla uğraşan mafya için önemli bir “müşteri” olmasına yol açıyor. Ancak böylesine yoğun göç alan Türkiye’de, göçmenlerin insanca koşullarda barınmalarını ve yaşamalarını sağlayacak bir yasa bile bulunmuyor.

AB’nin göçmen kampları

Göçmenlerin yakalanıp ülkelerine geri gönderilmesinin, AB ile Türkiye arasındaki ilişkilerin en önemli başlıklarından biri olmasının nedeni, Afrikalı ve Asyalı göçmenlerin ezici çoğunluğunun Türkiye üzerinden Avrupa’ya geçme çabasıdır. Bilindiği gibi AB, Afrikalı ve Asyalı göçmenlerin kendi topraklarına girmesini önlemek için, son yıllarda, kimi kuzey Afrika ülkelerinin yanı sıra Türkiye ile de bir dizi anlaşma imzaladı. Asıl olarak polisiye alanda yapılan bu anlaşmalarla ve aktarılan kaynaklarla, göçmenlerin anılan ülkelerde yakalanmaları, tutulmaları ve ülkelerine geri gönderilmeleri hedefleniyor. Bu yolla, Türkiye’nin de aralarında olduğu bir dizi ülke, deyim yerindeyse, AB’nin göçmen kampı haline getirilmektedir.

Birleşmiş Milletlerin verilerine göre AB ülkelerinin vatandaşlığına geçmiş olanlar dâhil göçmen kökenlilerin 60 milyonu bulunduğu Avrupa, özellikle 11 Eylül sonrasında benimsediği yeni güvenlik stratejisi gereğince, Asyalı ve Afrikalı göçmenleri “potansiyel terörist” olarak görmektedir. Bu stratejinin ekonomik ayaklarını ise üretimin küreselleşmesi ve bir zamanlar Stalinist diktatörlükler altında yalıtılmış olan Doğu Avrupa’daki nitelikli ve ucuz işgücünün Batı’ya akması oluşturuyor. Fabrikalarını büyük ölçüde Doğu’nun “yükselen pazarlar”ına taşıyan Avrupalı çok uluslu şirketler artık “kendi” topraklarında ucuz fabrika işçilerine gerek duymamakta; sosyal alanlarda gereksinim duyulan nitelikli ve ucuz işgücünü de giderek artan biçimde, AB üyesi olmuş Doğu Avrupa ülkelerinden karşılamaktadır (yerleşik işçilerden çok daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda kalan Doğu Avrupalı göçmen işçilerin varlığı, emperyalist ülkelerdeki ücretlerin düşürülmesinde de önemli rol oynuyor).

11 Eylül ile İspanya ve İngiltere’de gerçekleştirilen terörist saldırılar, AB ülkelerindeki yönetimlere, göçmenlere yönelik kapsamlı saldırılar için gerekli bahaneleri sundu. Birçok konuda birbirleriyle uzlaşmadan oldukça uzak olan AB ülkeleri, ortak bir göçmen politikası oluşturma konusunda anlaşdılar. Hem AB Parlamentosu’nda, hem de tek tek ülkelerde çıkartılan yasalar, göçmenleri; özellikle de “müslüman” olanları potansiyel tehlike olarak değerlendirdi ve onlara karşı sosyal, ekonomik ve polisiye baskılar uygulamaya başladı.

Yani AB ülkelerinin göçmenlere ilişkin tavrı, Türkiye’den çok farklı değil. Polis, istediği anda istediği kişiye kimlik sorabiliyor, üst araması yapabiliyor ve şüpheli şahıs olarak tutuklayabiliyor. Orada da polis göçmenlere işkence ediyor ya da örneğin dur uyarısına gerek görülmeden öldürüyor. AB çapında uygulanmak üzere hazırlanan bir yasaya göre, ‘yasal oturma’ hakkı olmayan biri gözaltına alındığında, her hangi bir hukuki işlem yapılmadan ülkesine gönderebiliyor. İngiltere, Fransa, Almanya, Hollanda, İsviçre ve Belçika’da, ‘kâğıtsız’ olarak bilinen göçmenleri ülkelerine gönderilmesi işlemlerini son yıllarda iyice yoğunlaştırdı.

Özetle, AB ülkelerindeki hükümetler, bir yandan içlerindeki göçmenlerden kurtulmaya çalışırken, aynı zamanda Afrikalı ve Asyalı yoksulların Avrupa’ya ulaşmalarını önlemek için de ellerinden geleni yapıyorlar.

Sendikalar sermayenin emrinde

Onmilyonlarca insanın doğup büyüdüğü topraklarda yaşamalarını olanaksız hale getiren kapitalizm, önce onları açlığa ve sefalete mahkûm etmekte; bunun ardından da insanca bir yaşam için evlerini terk ettiklerinde onlara suçlu ve yabancı hayvan gibi avlanmaları gereken yaratık muamelesi yapmaktadır. Sermayenin, malların ve hizmetlerin ulusal sınırlar ötesinde serbest dolaşımından dem vuran kapitalistler, emekçilerin dünya üzerinde özgürce dolaşması söz konusu olduğunda yan çiziyor; hemen “ulusal güvenlik” masalının ardına sığınıyorlar.

Dahası, bu ikiyüzlülük korosuna, sözde “emekçilerin örgütleri” olan sendikalar da katılmakta, “kendi üyelerinin ücretlerini ve sosyal konumlarını tehdit ettiği” gerekçesiyle burjuva hükümetlerin göçmen karşıtı politikalarına destek vermektedirler. Onların bir kesimi, AB ülkelerinde sıkça rastlandığı üzere, bizzat polisin işini üstlenir ve “kaçak işçi çalıştıran” işyerlerine baskınlar düzenleyip göçmenleri polise teslim ederken; bir kesimi ise bu işi daha rafine biçimde, göç karşıtı bir kamuoyu oluşturarak, “eğitim programları” ve diğer ülkelerdeki sendikalara “parasal yardım”lar gibi dolaylı yollarla yapıyorlar. İşin trajik yanı, baştan sona milliyetçi argümanlarla uygulanan bu programların “uluslararası dayanışma” ambalajıyla paketlenerek pazarlanıyor olması.

Sermayenin ve sendikaların göçmenlere karşı dünya çapında sürdürdüğü bu kapsamlı faaliyetin önüne geçmenin yolu, her ülkedeki emekçilerin yerleşik ya da göçmen bütün işçilere eşit haklar sağlanması yolunda vereceği bir mücadeleden geçmektedir. Göçmenlerle yerleşik işçiler arasındaki tüm yasal ayrımcılıklar kaldırılmalı; bütün emekçilerin, nereden ve nasıl gelmiş olurlarsa olsunlar, aynı haklara sahip biçimde yaşayacağı koşullar sağlanmalıdır. Bu mücadelenin başlıca taleplerinden biri de, yeni anayasa tartışmaları çerçevesinde gündeme gelen TCK'nın "Türklüğü, TBMM'yi, hükümeti aşağılama ve hakaret" suçlamalarını düzenleyen 301. Maddesinin kaldırılması ve onun yerine, her türlü yabancı düşmanlığının ve ayrımcılığın ağır cezai yaptırıma tabi tutulmasını sağlayacak bir maddenin geçirilmesi olmalıdır.

Suriyeli göçmenleri savunun!

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu / 14.07.2014

Suriye'de üç yılı aşkın süre önce başlayan emperyalist destekli vekil savaşında her şeylerini kaybedip canlarını kurtarmak için birçok ülkenin yanında Türkiye'ye sığınmak zorunda kalan Suriyeli göçmenler, maruz kaldıkları ağır sefalet koşullarına ek olarak, giderek artan şoven milliyetçi saldırılarla karşı karşıya.

Dün, Kahramanmaraş'ta, sosyal medya üzerinden örgütlenerek Türk bayraklarıyla yürüyüşe geçen bir grup "*Suriyeliler'i istemiyoruz*" sloganları attı. Gösteri sırasında, içinde Suriyeliler'in bulunduğu bir araca ve yürüyüşü durdurmak isteyen insanlara saldırdılar.

Bu grup, Suriyeli göçmenlerin "*suç*" işlediklerini ve "*huzursuzluk*" çıkardıklarını iddia ediyor. Bu tür iddialar, göçmen düşmanlığı ve ırkçı söylemler açısından tipiktir. Tüm dünyada yükselen ırkçı ve faşist hareketler, göçmenlerin onların "*işlerini çaldıklarını*", "*suç*" işlediklerini ve "*huzuru*" bozduklarını iddia ediyor; karşı karşıya oldukları tüm sorunların kaynağının, Asyalı ve Afrikalı göçmenler olduğunu ileri sürüyorlar.

Bizzat kapitalistler ve onların siyasi temsilcileri tarafından desteklenen bu propaganda, gerçekte onların sorumlu olduğu savaşlardan ve iç savaşlardan kaçan göçmenleri günah keçisi ilan etmeye ve işçi sınıfının dikkatini sahte / hayali bir düşmana yöneltmeye hizmet etmektedir.

Dünya Sosyalist Web Sitesi'nde, bundan iki yıl önce yayımlanan **Yunanistan'daki göçmenleri savun** başlıklı yazıda, Yunanistan'da kabaran göçmen karşıtı faşist saldırılarla ilgili olarak, "Yunanistan'daki sığınmacıların çoğu Irak'tan, Afganistan'dan, Suriye'den ve Yunanistan'daki kemer sıkma önlemlerinden sorumlu olan hükümetler tarafından askeri yollarla harabeye çevrilmiş ya da iç savaşa sürüklenmiş olan diğer ülkelerden gelmektedir." tespitini yapmış ve şu çağrıda bulunmuştuk:

"Yunanistan'daki ve Avrupa'daki işçiler göçmen ve sığınmacı karşıtı duyarlılığı kıskırtmaya yönelik bütün girişimlere karşı çıkmalıdır. İşçiler, kökenleri ve etnik temelleri ne olursa olsun, dünyanın her yerinde aynı çıkarlara sahiptir ve aynı düşmanla karşı karşıyadır: kendi ayrıcalıklarını ve servetini korumak için her şeyi yapmaya hazır acımasız bir mali aristokrasi."

Bu tespit ve çağrı, Türkiye için de geçerlidir. Giderek artan yabancı düşmanlığının ve ırkçılığın ifadesi olan Kahramanmaraş'taki gösteri, işçi sınıfının ve gençliğin savaşa ve kemer sıkma politikalarına karşı mücadelesi ile onların kurbanı olan göçmenlerin savunusunun birbirinden ayrılamayacağını gösteren bir uyarı niteliğindedir.

Toplam sayıları yaklaşık 3 milyona ulaşan Suriyeli göçmenlerin 1 milyondan fazlası Türkiye'ye sığınmış durumda ve onlar, yıllardır en temel insani ihtiyaçlardan mahrum bir şekilde hayata tutunma mücadelesi veriyorlar.

Suriyeli göçmenlerin barındığı kamplar yetersiz ve göçmenlerin ifadesiyle, "hapishaneden farksız". Başbakan Erdoğan, Suriyeli göçmenlerin mahkum edildiği insanlık dışı koşulları, onların "mülteci" veya "vatandaş" değil ama hiçbir hakka sahip olmayan "misafirler" olmalarıyla haklı göstermeye çalışıyor. Erdoğan'ın Suriyeli göçmenlere ilişkin sözleri, kapitalistlerin ve onların emrindeki siyasetçilerin sinik ikiyüzlülüğünün ifadesidir. Zira onlar, bu insanlık dışı koşulların, Suriyeli göçmenlerin küçük bir kesimini oluşturan burjuvalar için geçerli olmadığını çok iyi biliyor ve "mülteci" ya da "vatandaş" olmayan zengin Suriyeliler'in satın aldıkları lüks konutlarda -kendilerine sağlanan ayrıcalıklarla birlikte- refah içinde yaşıyor olmasından memnuniyet duyuyorlar.

Suriyeli burjuvalar (ki çoğu bu ülkede sürmekte olan iç savaşta emperyalistleri ve Ankara'yı destekliyor) refah içinde yaşarken, ülkelere dönmeleri mümkün olmayan emekçi göçmenler, birçok ilde, devletin hiçbir katkısı olmaksızın yaşama tutunmaya çalışıyorlar. Suriye sınırına yakın iller bir yana, İstanbul, Ankara ve İzmir gibi kentlerin caddeleri bile, kucagında çocuğuyla dilenen ya da mendil, su vb. satan Suriyeli kadınlarla dolu. Kadın göçmenler her türlü aşağılamaya ve tehlikeye açık şekilde, mümkün olan her yolla para kazanmaya çalışırken,

erkekler, kendilerini kaçak çalıştıran Türkiyeli patronlar tarafından dizginsizce sömürülüyor. Suriyeli göçmenler, ortalama günlük ücretin 40-50 TL olduğu işlerde 20-25 TL'ye çalıştırılıyorlar.

Göçmen karşıtlarının son derece yaygın ve temelsiz argümanlarından biri olan “işlerimizi elimizden alıyorlar” söylemi, kapitalistlerin kendi yarattıkları felaketlerden nasıl acımasızca yararlandıklarını gizlemenin bir yoludur. Göçmenleri “yasadışı” bir şekilde, asgari ücretin çoğu durumda yarısına ve sosyal haklardan yoksun bir şekilde çalıştırmak sermayenin işine gelmekte; onun siyasi temsilcisi olan AKP hükümeti de buna göz yummaktadır.

Kapitalist üretim biçiminin işçiler arasında yarattığı acımasız rekabeti bir fırsat olarak değerlendiren patronlar, Suriyeli göçmenlerin içinde bulunduğu trajik durumdan en fazla kar elde etmek için yararlanmakla kalmıyor, bizzat kendilerinin sorumlu olduğu toplumsal felaketin (savaş, işsizlik, yoksulluk, sosyal hakların gaspı vb.) günah keçisini de üretiyorlar. Kapitalistler ve hükümet, Suriyeli göçmenleri -aynı batıdaki büyük kentlere göç eden Kürt emekçilere birkaç yıl öncesine kadar yaptıkları gibi- şeytanlaştırarak, işçi sınıfını bölmekte ve onun dikkatini gerçek hedeflerden saptırmaktadır.

Göçmen karşıtlığının geliştirilmesinde, sözde AKP'ye muhalif burjuva ve küçük burjuva medyası da önemli bir rol oynuyor. Sahte solcu *Sol** gazetesinin de zaman zaman katıldığı bu gerici dalgada, *Sözcü* gibi şoven milliyetçi gazeteler, faşist bir propaganda aygıtı işlevi görüyorlar. Onlar, “*AKP karşıtlıklarını*” göçmen düşmanlığı üzerinden şekillendiriyorlar. Hükümetin, kamplarda yaşayanları sefalet koşullarında hayatta tutacak kadar yaptığı harcamaları ön plana çıkartarak, “*paralarımız yabancılara gidiyor*” yaygarası kopartmak, su katılmamış bir yabancı düşmanlığının ifadesidir.

Şoven milliyetçi medyanın bu propagandası, bir yandan faşist hareketin değirmenine de su taşırken, asıl olarak hükümetin ve büyük sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir. Toplumsal eşitsizliğin devasa boyutlara ulaştığı, emekçilerin geçtiğimiz on yıllarda elde etmiş olduğu sosyal ve ekonomik kazanımların son kısıntılarının da gasp edildiği ve yoğun savaş hazırlıklarının yapıldığı mevcut uluslararası koşullarda, egemenlerin, yaklaşan toplumsal patlamalara karşı otoriter polis devletlerini inşa ederken en çok ihtiyaç duydukları şey işçi sınıfının bölünmüşlüğü ve perspektifsizliğidir.

ABD'nin ve Avrupa'daki emperyalist müttefiklerinin izinden giden Türkiyeli egemenler ve iktidar, önümüzdeki dönemde, kendisine hizmet eden kimlik politikacısı sahte solcu partilerin ve medyanın da desteğiyle, Türkiye işçi sınıfını

bölmek için Suriyeli göçmenlerin varlığını giderek daha fazla kullanmak isteyecektir.

Kapitalizmin dünya çapındaki krizinin ve Ortadoğu'da sürmekte olan iç savaşların ortasında yaşanan ve kapsamlı savaş hazırlıklarının bir parçası olan bu yönetime kararlılıkla karşı durmak gerekiyor. Bunu yapabilecek tek toplumsal güç, işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfı, bankaların ve şirketlerin emrindeki burjuva iktidarların toplumsal karşı devrim ve savaş politikalarına karşı mücadelede başarılı olmak için, kapitalistlerin ve hükümetlerin kendi suçlarını gizlemek ve düzenlerini sürdürmek için günah keçisi ilan ettiği göçmen işçilerin diledikleri ülkede eşit siyasi ve sosyal haklara sahip şekilde yaşama hakkını savunmalıdır. Dili, dini, etnik kökeni, cinsiyeti, vb. ne olursa olsun, hangi burjuva devletin vatandaşı olursa olsun, bütün işçilerin eşit haklara sahip olması uğruna mücadelenin başarısı, yoksulluk, işsizlik, savaş, göç vb. bütün felaketlerin kaynağı olan kapitalist sisteme karşı mücadeleden ayrılmaz.

Dünyada, tüm insanların insanca koşullar altında yaşamasına yetecek kadar iş, konut, besin, giyim vb. temel ihtiyaçlar mevcut. İnsanlığın ezici çoğunluğunu bu gerçekliğe rağmen açlık ve sefalet içinde yaşamaya mahkum eden şey, kar, özel mülkiyet ve ulus devlet üzerine kurulu kapitalist sömürü sistemidir.

Kapitalistler, bilimsel ve teknolojik gelişme (üretici güçlerin gelişmesi) sayesinde, dünya ölçeğinde ve dünya pazarı için üretim yapıyor; yatırımlarını dünyanın en karlı buldukları bölgelerine aktarıyor; işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarını, dünyanın her yerinde, mümkün olan en düşük düzeye indirmeye çalışıyorlar. Bu sürece, borsa vurgunları ve devlet desteği yoluyla işçi sınıfından aktarılan servet sayesinde akıl almaz derecede zenginleşmiş bir mali aristokrasinin yükselişi eşlik ediyor.

Son 40 yıldır tüm dünyada yaşananlar (Stalinist diktatörlüklerin yeniden kapitalist sömürüye açılması dahil), işçi sınıfının, kapitalizmin bu küresel dinamiklerine karşı ulusal sınırlar içinde direnmesinin mümkün olmadığını fazlasıyla kanıtlamış durumda. İşçi sınıfı, küresel sermayeye karşı, uluslararası bir güç olarak ve sosyalist bir perspektifle örgütlenmelidir. Bu, her bir ülkedeki işçi sınıfının iktidarı alması, bankaları ve şirketleri toplumsallaştırması, üretimi toplumsal gereksinimleri karşılamak üzere çalışanların denetiminde ve demokratik bir planlama yoluyla yeniden düzenlemesi; bütün bu önlemleri de bir dünya sosyalist devletler federasyonunun inşası hedefine tabi kılması demektir.

Bir zamanlar işçi sınıfı içinde yer alan ve zaman zaman "sosyalizm" adına konuşan bütün diğer burjuva ve küçük burjuva sahte solcu akımların (sosyal

demokrasi, Stalinizm, Pabloculuk vb.) gerici kapitalist politikaları savunduğu koşullarda, işçi sınıfını bu enternasyonalist sosyalist perspektifle örgütleme iradesi sergileyen ve bunu başarabilecek tek siyasi akım, *Uluslararası Komite*'de temsil edilen *Dördüncü Enternasyonal*'dir.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), bu perspektif doğrultusunda, egemen sınıfların geliştirdiği göçmen karşıtlığına karşı işçileri uyarıyor ve dünya çapında birleşmeye çağırıyor.

Dipnotlar

* TKP'nin yayın organı SoL gazetesi, özellikle 1 Ocak 2013'te attığı "Van paraları mültecilere" manşeti ve onu takip eden "AKP'nin Suriye'deki savaş kışkırtıcılığının faturasını Vanlı depremzedeler de ödüyor. Vanlılara aktarılması gereken kaynak Suriyeli mülteciler için harcanıyor. Böylece TOKİ evlerine para yetiştirmeye çalışan depremzedelerin en temel gereksinimleri karşılanmamış oluyor." haberiyle depremzedeler ile göçmen emekçileri karşı karşıya koymuştu. Suriyeli göçmenler için harcanan kaynak ile AKP'nin Suriye'deki vekil savaşında desteklediği teröristler için harcanan paranın aynı yere gittiği algısını yaratan ve Suriyeli göçmenlerin tamamının "El Kaideci" olduğu izlenimi yayan bu haber, yabancı düşmanlığının ve adı konmamış milliyetçiliğin ifadesiydi.

Suriyeli göçmenlere yönelik saldırılar

Saldırganlara "tavsiye", göçmenlere sınırdışı

Orhan Cemil / 22.08.2014

Suriyeli göçmenlere yönelik ırkçı ve milliyetçi saldırılar artıyor. Geçtiğimiz hafta Gaziantep'te gerçekleşen linç kampanyasının ardından, birkaç gün önce, Hatay'da yeni bir pogrom girişimi yaşandı.

Hatay'daki son girişim, Suriyeli göçmenlerin yoğun olduğu Cumhuriyet ve Barbaros mahallelerinde meydana geldi. 15 yaşındaki bir Suriyeli'nin, 8 yaşındaki bir çocuğa tecavüz ettiği iddiası üzerine toplanan bir grup faşist, Suriyelilerin dükkanlarına yöneldi ama polis tarafından dağıtıldı. Yapılan muayenede çocuğun cinsel istismara maruz kalmadığı ortaya çıktı.

Valilikten yapılan yazılı açıklama, iktidarın Suriyeli göçmenlere yönelik saldırılara nasıl hoşgörölü yaklaştığının göstergesiydi: "*Gözlem altına alınan B.S. isimli çocuk adli makamlara sevk edilmiş olup, konu ile ilgili adli süreç devam etmektedir. Bu vesile ile vatandaşlarımızı, ilimizde insani gerekçelerle geçici olarak bulunan Suriyelilere karşı kışkırtmak isteyen kişi ve grupların varlığı gözlenmiştir... vatandaşlarımızın sağduyulu hareket etmeleri tavsiyeye değer bulunmuştur.*"

Hükümet, 22 Ağustos Cuma günü aldığı bir kararla, saldırıya uğrayan Suriyeli göçmenlerin değil ama saldırganların arkasında durduğunu gösterdi: "*Kamu güvenliğini bozan Suriyeli sınırdışı edilecek*". Bu, aslında yeni değil. İçişleri Bakanlığının bu yönde bir çalışma içinde olduğu, Ağustos ayı başında basında yer almıştı.

Suriyeli göçmenler, yaklaşık bir hafta önce, Gaziantep'te de yabancı düşmanı bir gruhun saldırılarına hedef olmuştu. Medyada yer alan haberlere göre, olaylar, Suriyeli bir göçmenin ev sahibini öldürmesinin ardından başlamış; faşist gruplar, 4 gün boyunca, parklarda ve sokaklarda yaşayan Suriyelilere bıçak ve sopalarla saldırmış, Suriye plakalı araçları yakmıştı. Gaziantep'teki saldırılarda 10 Suriyeli yaralandı. Yapılan araştırma sonucunda, öldürülen ev sahibinin Suriyeli bir kadına tecavüz ettiği ortaya çıkarken, göçmenlere yönelik linç girişiminin faillerinden hiçbirini tutuklanmadı. Gaziantep, Türkiye'de en fazla Suriyeli göçmenin yaşadığı kentlerden biri.

ABD emperyalizminin 3 yıl önce başlattığı ve AKP hükümetinin açık destek verdiği vekil savaşının yol açtığı ölümler ve yıkım, milyonlarca Suriyelinin komşu ülkelere göç etmek zorunda bıraktı. Bugün dünyada her 5 sığınmacıdan veya yerinden edilmiş insandan birisi Suriyeli. Türkiye'de ise bir milyondan fazla Suriyeli sığınmacı yaşıyor.

Göçmenlere yönelik ırkçı saldırılar, dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi, Türkiye'de de "*huzursuzluk çıkarıyorlar*", "*ücretlerimiz düşüyor, işimizi elimizden alıyorlar*", "*ev kiralari artiyor*" gibi argümanlar eşliğinde gerçekleşmektedir. Oysa bütün bunlar, doğrudan kapitalizmin ürünüdür ve patronlar ile ev sahiplerinin açgözlülüğünü yansıtmaktadır. Suriyeli göçmenler, "*huzursuzluğun*", işsizliğin, düşük ücretlerin ve yüksek kiralariin sorumlusu değil mağdurlarıdır. Suriyelileri, kar ve yağma amacıyla yerinden yurdundan etmiş olan kapitalistler, onları, gittikleri yerlerde de iliklerine kadar sömürüyorlar.

Toplumsal Eşitlik, 14 Ağustos'ta yayınladığı, "Suriyeli göçmenleri savunun!" başlıklı yazıda şunları belirtmişti:

"Dün, Kahramanmaraş'ta, sosyal medya üzerinden örgütlenerek Türk bayraklarıyla yürüyüşe geçen bir gruh 'Suriyeliler'i istemiyoruz' sloganları attı...

Bu guruh, Suriyeli göçmenlerin 'suç' işlediklerini ve 'huzursuzluk' çıkardıklarını iddia ediyor. Bu tür iddialar, göçmen düşmanlığı ve ırkçı söylemler açısından tipiktir. Tüm dünyada yükselen ırkçı ve faşist hareketler, göçmenlerin onların 'işlerini çaldıklarını', 'suç' işlediklerini ve 'huzuru' bozduklarını iddia ediyor; karşı karşıya oldukları tüm sorunların kaynağının, Asyalı ve Afrikalı göçmenler olduğunu ileri sürüyorlar.

"Bizzat kapitalistler ve onların siyasi temsilcileri tarafından desteklenen bu propaganda, gerçekte onların sorumlu olduğu savaşlardan ve iç savaşlardan kaçan göçmenleri günah keçisi ilan etmeye ve işçi sınıfının dikkatini sahte / hayali bir düşmana yöneltmeye hizmet etmektedir."

Göçmen işçilerin savunusu, işçi sınıfının birliği ve mücadelesi açısından yaşamsal öneme sahiptir. Bu tarz ırkçı kampanyalar ve linç girişimleri, AKP hükümetinin uyguladığı kimlik politikalarının yarattığı uygun atmosferde, yeni etnik ve mezhepsel çatışmalarının önünü açmakta ve her durumda patronlara yaramaktadır.

Suriyeli göçmenlerin içinde bulunduğu durumun başlıca sorumlusu, kuşkusuz, Suriye'yi harap eden ve milyonlarca insanı evlerini terk etmek zorunda bırakan vekil savaşının en ateşli destekleyicisi AKP iktidarındır. Bankalar ve şirketler adına milyonlarca insanın yaşamını altüst eden AKP iktidarı, canını kurtarmak için Türkiye'ye kaçmak zorunda kalan Suriyeli göçmenleri, kapitalist sömürü düzeninin çarkları içinde ezilmeye mahkum etmiştir. Suriyeli göçmenler, fahiş fiyatlarla kiraladıkları evlerde tıksız tıksız yaşamaya çalışıyor, parklarda yaşıyor ve Türkiyeli kapitalistler tarafından son derece düşük ücretlerle çalıştırılıyorlar. Onların en berbat koşullarda bile olsa, herhangi bir iş bulamayanları ise dilencilik ve fahişelik yapmak zorunda bırakılıyor.

AKP iktidarının patronların çıkarlarına uygun bir şekilde yarattığı bu durumun başlıca suç ortağı sendikalaradır. Sermayenin "işçi gardiyanları" olan sendikalar, Suriyeli göçmenlere yönelik faşist saldırılara karşı çıkmak ve onların insanca yaşama hakkını savunmak şöyle dursun, açıkça yabancı düşmanı argümanlar eşliğinde, göçmen karşıtı kampanyaya katılmışlardır. Onlar, böylece, Türkiyeli işçilerin işsizliğe, yoksulluğa ve toplumsal eşitsizliğe olan öfkesinin hedefini şaşırtmakta; kapitalizmi ve iktidarı hedeflemesi gereken öfkeyi göçmen işçilere yöneltmekte; bu yolla, genel çalışma ve yaşam koşullarının geriletmesine hizmet etmektedirler.

Bu gerici politikalara karşı, nerede doğmuş olurlarsa olsunlar, bütün milliyetlerden, dinlerden, kültürlerden emekçilerin, diledikleri ülkede ve diledikleri sürece, yerleşik işçiler ile eşit koşullarda çalışma ve yaşama hakkını

savunmak; sermayenin, iktidarın ve sendikaların göçmen işçi düşmanlığını şiddetle mahkum etmek gerekiyor. İşçiler, faşist pogrom girişimlerine karşı göçmenleri savunmalıdır. Göçmen işçilerin eşit haklarla yaşama ve çalışma hakkı uğruna mücadele, yerleşik işçilerin insanca yaşama mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır ve yalnızca enternasyonalist sosyalist bir perspektifle başarıya ulaşabilir.

‘Toplumsal Kabul ve Uyum’ araştırmasının sonuçları ve göçmen işçiler

Ozan Özgür / 28.10.2014

İçişleri Bakanlığı Ağustos 2014 verilerinde, Türkiye’deki Suriyeli sığınmacıların sayısını 1 milyon 385 bin olarak açıklamıştı. Söz konusu verilere göre İstanbul, 330 bin kişiyle en çok Suriyelinin yaşadığı kent olmuş, Gaziantep ise 220 bin kişiyle ikinci sırada yer almıştı. Ekim 2014’de ise göçün devam ettiği ve son olarak Kobani’den gelenler de dikkate alındığında resmi sayının yaklaşık 200 bin kişi artarak 1 milyon 565 kişiye çıktığı anlaşılıyor. Gerçekteyse 2 milyona yakın Suriyeli sığınmacının Türkiye’de yaşadığı tahmin ediliyor.

Suriye’de süren iç savaş sonucu önemli sayıda göç alan Türkiye’de halkın göçmenlere bakışı ise bilimsel bir araştırmaya konu oldu. Hacettepe Üniversitesi Göç ve Siyaset Araştırmaları Merkezi'nin yaptığı “Toplumsal Kabul ve Uyum Araştırması” oldukça önemli veriler ortaya koyuyor.

Araştırma kapsamında, Suriye sınırındaki Gaziantep, Kilis ve Hatay ile birlikte oldukça yoğun göç alan İstanbul, İzmir ve Mersin’de 72’si Suriyeli, 72’si yerel halktan 144 kişiye ayrıntılı sorular sorulmuş, 20 ilde toplam 1.501 kişiyle görüşme yapılmış ve "anadil" sorusu ile etnik ipuçları yakalanmaya çalışılmış. Araştırmaya katılanların % 57,5’i evli, % 38’i bekar; % 49,7’si kadın, % 50,3’ü erkek olurken, yaş grupları, Suriye sınırına yakın bölge illeri ile bölge dışı iller arasındaki farklılıklar, siyasal parti eğilimleri de gözlenmeye çalışılmış.

Araştırma sonuçlarına göre, katılanların % 64,6’sı “Suriyeli sığınmacıların dinine, diline, etnik durumuna bakılmaksızın kabul edilmesinin insanlık görevi olduğunu” görüşünü savunurken, %30’u “Suriyeliler geri gitsin” diyor.

Katılımcılardan AKP'nin politikalarına muhalefet

“Devletin Suriyeli sığınmacılarla ilgili iyi bir yönetim ortaya koyamadığını” düşünenlerin oranı % 49,7 ile öne çıkıyor. Bir başka deyişle, neredeyse araştırmaya katılan her iki kişiden biri AKP'nin bu konudaki politikası için olumsuz görüş bildirmiş durumda.

Araştırma, genel olarak CHP ve MHP tabanının Suriyeli göçmenler ile ilgili olarak daha yakın görüşlere sahip olduklarını; AKP ve HDP/BDP tabanının ise göçmenlere daha fazla sahip çıkan bir eğilim gösterdiklerini ortaya koyuyor. Örneğin, “sığınmacılar savaş devam ediyor olsa bile ülkelerine geri gönderilmeli” diyen % 30,6'lık oran içerisinde çoğunluğu, CHP ve MHP'ye oy verenler oluşturuyor. Ancak bu durumu reddeden katılımcıların oranı ise %57,8.

Tampon bölge tartışmaları ile ilgili olarak “Sığınmacılar için Suriye toprakları içinde tampon bölge kurulmalıdır” diyen % 68,8'lik kitle içerisinde bu fikre en sıcak bakanlar MHP'liler olurken, en soğuk bakanlar ise HDP/BDP'liler.

Araştırmaya katılanlar içerisinde Suriyeli göçmenleri “zulümden kaçan”, “Türkiye'deki misafirlerimiz” ve “din kardeşlerimiz” olarak niteleyenler % 72,2 olurken, diğer yandan %26'lık bir kitle ise göçmenleri “bize yük olan insanlar” ve “asalaklar-dilenciler” olarak görüyor.

Toplumsal kutuplaşma ve göçmen karşıtlığı

Dini referansla %52,9'luk bir oran “Suriyeli sığınmacıları kabul etmemiz din kardeşliğimizin gereğidir” derken, konuya etnik yönden bakan ve “Suriyeli sığınmacılar etnik yönden kardeşimizdir, kabul edilmeleri gerekir” diyenlerin oranı %42,1 olarak tespit edilmiş. En uç görüş olarak “Suriyeli sığınmacılar bizi ilgilendirmez, uzak durulmalıdır” diyenler ise hiç de azımsanmayacak bir biçimde %41,6 oranını buluyor. Bu veriler bize toplumun dini, etnik ve milliyetçi kutuplaşmasının ciddi boyutlarda olduğunu gösteriyor.

Araştırma sonuçlarında kişilerin genel olarak “insani” kaygılarla göçmenlere “evet” derken, “ekonomik kaygılarının” ise “hayır” görüşünü arttırdığını görüyoruz. Bu konu ile ilgili olarak sorulan sorularda “1,5 milyon sığınmacının Türkiye ekonomisine zarar verdiğini” düşünenler %70,7 ile ön plana çıkarken; “Türkiye'de yardıma muhtaç yüksek sayıda vatandaş varken vergilerimin Suriyeli sığınmacılara harcanmasına karşıyım” diyenlerin oranı da %60,2 gibi yüksek bir orana varıyor.

Araştırmada ortaya çıkan veriler, geçtiğimiz günlerde Suriyeli göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerde gerçekleşen göçmen karşıtı olayların arka planını da

bize yansıtıyor. Sınır bölgelerindeki katılımcıların %68,9'u, diğer bölgelerde ise %56,1'i, "Suriyelilerin Türklerin işlerini elinden aldığı" düşünürken, %47,4'lük bir oran "sığınmacılara çalışma izni verilmesine" kesinlikle karşı çıkıyor.

Ayrıca sığınmacıların buldukları yerde fuhuş, hırsızlık, kaçakçılık ve şiddet suçlarına bulaşarak "toplumsal ahlak ve huzuru bozduğunu" düşünenlerin oranı %62,3 olurken, suç işledikleri gerekçesiyle sığınmacılara verilen tepkinin yanlış olduğunu düşünenlerin oranıysa %13,9'da kalıyor.

Irak ve Suriye'de iç savaşın sürdüğü, yeni savaşlara ve emperyalist paylaşım hesaplarına gebe olan Ortadoğu'da sınırlar tartışılırken, düşüncesini savunduğu egemen sınıfın politikaları nedeniyle belki kendisinin de gelişmeler sonucunda "sığınmacı olabileceğini hiç düşünmeyen" toplumun %57,4'ü, Türkiye'ye "yeni sığınmacıların kesinlikle kabul edilmemesi gerektiğini" düşünüyor.

Araştırmaya katılanların, sığınmacıların yaşamları hakkındaki düşünceleri ise kapitalist toplum yapısının getirdiği yabancılaşmayı, bölücü, çıkarıcı, bencil ve insanlıktan uzak ikiyüzlü toplum yapısını yansıtıyor. Bu yöndeki sorulardan, sığınmacıların "sadece onlara ayrılan kamplarda yaşaması gerektiğini" söyleyenlerin oranı %73,3 olurken, "bir Suriyeliyle komşu olmaktan rahatsız olacağını" ifade edenlerin oranı %49,8 oldu. Bu oran içerisinde %52,3'lük bir kesim ise "Suriyelilerin kendisine ve ailesine zarar vereceğini" düşünüyor.

Sığınmacıların kalmasının toplumsal sorunlara yol açacağını düşünenlerin oranı %76,5 gibi yüksek bir orana çıkarken, Türkiye toplumuna uyum sağlayacaklarını düşünenlerin oranı sadece %20,6. %54,9'luk bir oran ise savaştan sonra Suriyelilerin ülkelerine dönmeleri gerektiğini düşünüyor. Son olarak, Suriye'deki emperyalist destekli savaşı, BAAS yönetimi ve IŞİD terörünü bildikleri halde hala "Yaşananlar Suriye'nin iç işidir, sığınmacılar kabul edilmemeliydi" diyenlerin oranı %41,6 olurken; katılımcıların sadece %16,6'sı "Suriyeli sığınmacıların kabulü ülkemizin yararına" diyor.

Göçmenlerin savunusu

Bu araştırmadan çıkan sonuçlar göçmen karşıtlığına karşı mücadelenin yakıcılığını göstermektedir. Öncelikle gerek Suriye'den gerekse dünyanın diğer ülkelerindeki savaş ve yoksulluktan kaçarak, yaşamsal kaygılarla Türkiye metropollerine akan milyonlarca göçmen işçinin Türkiye işçi sınıfının ayrılmaz bir parçası olduğunu anlatmak ve göçmenlerin koşulsuz bir biçimde eşit yaşam, barınma, eğitim, sağlık ve çalışma haklarını savunmak gerekmektedir.

Resmi rakamlara göre, Ekim 2014 itibari ile sayıları 1 milyon 565 bin olarak açıklanan, gerçekte 2 milyon sınırına dayanan Suriyeli göçmenlerin %86'sından

fazlası, kamplar dışında Türkiye'nin bütün bölgelerine yayılmış olarak yaşıyor. Bulabildiği işlerde en azgın sömürü koşullarına tabi olarak çalıştırılan bu büyük kesim, hem tekelci sermayenin ve devletin kışkırttığı göçmen karşıtlığı hem de buna sessiz kalan sendikaların yoğun saldırısı altında yaşam mücadelesi veriyor. Göçmenler, başta tekstil ve inşaat sektörleri olmak üzere birçok işyerinde vasıfsız işçi konumlarında sigortasız olarak çok düşük ücretlerle çalıştırılıyorlar.

Önceki yıllarda Bulgaristan, Romanya gibi ülkelerden gelen işçilere yapılan saldırılar, bugün Suriyeli işçiler için gündemde. Göçmen işçilere yönelik saldırılara, sermayenin toplumsal karşıdevrim politikaları sonucunda işini kaybeden ya da ekonomik-sosyal hak kayıplarına uğrayan “yerleşik işçiler” de katılmakta; kapitalizm ve burjuvazinin saldırısı sonucu uğradıkları zararlardan dolayı göçmen işçileri sorumlu tutmaktalar.

İşçi sınıfının bilinçli kesimleri bu gerici-milliyetçi çizgiye teslim olmayarak sınıf dayanışması bayrağını yükseltmeli ve hedefe sermayeye karşı birlikte mücadeleyi yerleştirmelidir. Tüm çarpıtmalara ve şoven milliyetçi söylemlere karşı kararlılıkla mücadele verilmeli; Ortadoğu'daki savaşların ve milyonlarca insanın evini terk etmesinin nedeninin batılı emperyalist güçler ve Türkiye'nin de dahil olduğu bölge devletleri olduğu ısrarla anlatılmalıdır. Savaş ve burjuvazinin, işçi sınıfını işsizliğe sürükleyen, toplumsal eşitsizliği büyüten saldırı politikaları bir bütünün iki parçasıdır.

Burjuvazi ve devlet, en düşük ücretlerle ve hiçbir sosyal hakkı olmaksızın sömürdüğü göçmen işçileri, işçi sınıfını bölmede başarıyla kullanıyor. Bu, göçmenlerin bulunduğu tüm ülkelerde izlenen, kapitalizmle yaşıt gerici bir politikadır.

Ancak göçmen işçiler, işçi sınıfının yalnızca en fazla ezilen ve sömürülen kesimi değil; aynı zamanda, potansiyel olarak onun en militan ve mücadelecisi kesimini de oluşturuyor. Bu nedenle Marksistler, bütün göçmenlere, yerli emekçilerle eşit hakları içeren (yurttaşlığa geçme de dahil) yasal statü tanınması için mücadele verir; göçmen işçilerin yerleşik işçilerle sağlıklı biçimde kaynaşabilmesi için, kültürel varlıklarının korunup geliştirilmesini ve ortak düşmanları olan burjuvaziye karşı sosyalizm mücadelesi için birlikte örgütlenmeyi savunurlar.

Türkiye işçi sınıfı ve Marksistler önümüzdeki yıllarda bu ilkeleri parti programına koyacak enternasyonalist devrimci partiyi yaratacaktır.

Yunanistan'daki göçmenleri savunun

Christoph Dreier / 01.09.2012

Atina, geçtiğimiz hafta, 1967-74 yılları arasındaki askeri diktatörlükten bu yana görülmedik olaylara tanık oldu. 4.500 dolayında polis, yalnızca ten renginden ve genel görünümünden dolayı göçmen oldukları varsayılan binlerce insanı toplamak üzere seferber oldu.

1.400'den fazla insan kamplarda gözaltına alındı ve sınırdışı edilmeyi bekliyor. [Onların] çoğu dövüldü.

Bu, önceki haftalar boyunca gerçekleşen ve kayıtsız göçmenleri hedefleyen baskınların ve kitlesel tutuklamaların doruk noktasıydı. Polis, açıkça Nazilerle özdeşleşen Altın Şafak adlı örgütün üyeleri ile işbirliği yaptı. Faşist çeteler, göçmenleri tehdit etmeleri, onlara tacizde bulunmaları ve saldırımları için polis tarafından teşvik edildiler.

Atina'daki bu olaylar, uluslararası düzeyde işçilere yönelik çıplak bir uyarıdır. İşçilerin en fazla ezilen kesimlerine karşı saldırılar olarak başlayan şey, kısa süre içinde bütün işçi sınıfına yönelecektir. Yönetici seçkinler, en gerici güçleri seferber ederek, kendi kemer sıkma önlemlerine karşı bütün direnişi acımasızca bastırmaya hazırlanıyor.

Toplumsal karşı devrim, Avrupa'daki ülkelerin hepsinden daha fazla Yunanistan'da ilerlemiş durumda. Yunanistan'da, geçtiğimiz üç yıl boyunca ücretler yüzde 60'a varacak şekilde düşürülmüş, yüzbinlerce insan işten atılmış ve sosyal yardım sistemi imha edilmiştir. Resmi işsizlik oranı, bir yılda, üçte bir oranında artarak şimdi en yüksek düzey olan 23,1'ü bulmuş durumda. Gençler arasındaki işsizlik yüzde 55.

Kemer sıkma önlemleri ekonominin altını oyduğu için, vergi gelirlerindeki azalmadan kaynaklanan yeni bütçe açıklarının, işçilere, emeklilere ve gençliğe yönelik her zamankinden ağır saldırılar eliyle kapatılması gerekiyor. Avrupa Birliği ve Uluslararası Para Fonu ile yapılan borç anlaşmalarının koşullarının yerine getirileceğinden emin olmak için, kamu sektöründe 40 bin kişinin daha işten çıkarılması dayatılıyor.

Durum, nüfusun büyük kesimi için, tek kelimeyle katlanılmaz hale geliyor. Kitlesel kızgınlığın ve öfkenin patlaması yalnızca zaman sorunu. Sendika yetkilileri, şimdiden, bir toplumsal patlama uyarısında bulunuyor. Bu koşullar altında, göçmenlere yönelen ve Avrupa Komisyonu'nun desteklediği cadı avının iki amacı var.

O, devlet aygıtını güçlendirmekte ve işçi sınıfı muhalefetine karşı kullanılacak olan faşist grupları takviye etmektedir. Sivil Savunma Bakanı Nikos Dendias, Atina'daki polis gücünü 1.500 kişi arttırdı ve Halyvourgia Ellados çelik fabrikasında olduğu gibi grevcilere karşı harekete geçirdi.

İki yıldır toplumsal hakların ortadan kaldırılmasının deneme alanı olarak kullanılan Yunanistan, şimdi, otoriter egemenlik biçimlerinin geliştirilmesi için bir laboratuvar olacak. Açıkçası, bankalar tarafından dayatılan kesintiler, demokratik egemenlik biçimleriyle bağdaşmıyor.

Göçmenlerin izinin sürülmesi, aynı zamanda, eski olduğu kadar aşağılık bir taktik olan işçi sınıfının bölünmesine hizmet etmektedir. Yönetici sınıf, dikkatleri ekonomik ve toplumsal krizdeki sorumluluğundan saptırmak için, göçmenleri günah keçisi olarak kullanarak, kasten yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı canlandırmaktadır.

Sivil Savunma Bakanı Dendias, göçmen sorununun mali sorundan daha büyük olduğunu açıkça belirtti (dikkatleri hükümetin kesintilerdeki sorumluluğundan saptırma yönünde açık bir girişim).

Yunanistan'daki ve Avrupa'daki işçiler göçmen ve sığınmacı karşıtı duyarlılığı kışkırtmaya yönelik bütün girişimlere karşı çıkmalıdır. İşçiler, kökenleri ve etnik temelleri ne olursa olsun, dünyanın her yerinde aynı çıkarlara sahiptir ve aynı düşmanla karşı karşıyadır: kendi ayrıcalıklarını ve servetini korumak için her şeyi yapmaya hazır acımasız bir mali aristokrasi.

Yunanistan'daki sığınmacıların çoğu Irak'tan, Afganistan'dan, Suriye'den ve Yunanistan'daki kemer sıkma önlemlerinden sorumlu olan hükümetler tarafından askeri yollarla harabeye çevrilmiş ya da iç savaşa sürüklenmiş olan diğer ülkelerden gelmektedir. Savaş cehenneminden kaçmış olan insanlar, şimdi Atina'nın caddelerinde kovalanıyor.

Çok sayıda başka Avrupa ülkesinde göçmenlere ve etnik azınlıklara yönelik devlet destekli kampanyalar sürdürülüyor. Bu saldırılar, devlet aygıtının takviye edilmesi ve faşist güçlerin sağlaştırılması için bir başlangıç noktası olarak hizmet etmekte ve bütün işçi sınıfına yönelmektedir. Avrupa işçileri, kendi demokratik haklarını ve toplumsal kazanımlarını, yalnızca polisin ve sağcı güçlerin sığınmacılara yönelik saldırılarına karşı koyduklarında savunabilirler.

Radikal Sol Koalisyon (SYRIZA) gibi sahte sol gruplar birer engeldir. SYRIZA, korkaklığını ve oportünizmini bir kez daha gösterdi. Parlamentodaki bu ikinci büyük parti, polisin saldırılarına karşı göçmenleri savunmak için parmağını bile

oynatmadı. O, devlete olan bağılılığına ilişkin güvencelerin ardından, anlamsız birkaç protesto sözcüğünden oluşan bir açıklama yaptı.

SYRIZA, polisin göçmen işçileri Atina sokaklarında kovalamasından yalnızca bir gün sonra, polis saflarının genişletilmesi ve onlara daha iyi donanım sağlanması konusunda bir parlamento görüşmesi talep etti. Orta sınıfın hali vakti yerinde kesimleri üzerinde yükselen bu parti, böylece, güvenlik güçlerine sempatisini ve işçi sınıfına yönelik içgüdüsel düşmanlığını ifade etti.

Yerleşik ya da göçmen işçilerin haklarının savunusu ve mali seçkinlerin kemer sıkma önlemlerine karşı mücadele, işçileri bütün ulusal sınırların ötesinde birleştiren sosyalist bir perspektifi gerektirir. Yunanistan'da ve bütün Avrupa'da, yeni bir devrimci işçi sınıfı önderliği inşa edilmelidir.

Lampedusa'daki göçmen ölümleri: Avrupa Birliği'nin gerçek yüzü

Peter Schwarz / 17.10.2013

Akdeniz'in Lampedusa adası sahillerinde boğulan yüzlerce mültecinin korkunç görüntüleri Avrupa Birliği'nin gerçek yüzünü gözler önüne sermektedir. Maastricht Anlaşması'nın imzalanmasından 21 yıl sonra, Avrupa'nın kapitalizm altında birleşmesi projesi her açıdan kabusa dönmüştür.

Avrupa Birliği (AB), dışarıdan bakıldığında, binlerce mültecinin duvarları önünde hayatlarını kaybettiği büyük bir kaleyi andırmaktadır. İçeride ise o, yoksulluğun, sömürünün ve baskının hızla arttığı ve "birliğin" faydalarının yalnızca zengin ve güçlü olanlara ayrıldığı bir hapisaneyeye benziyor.

Lampedusa'da ölenler, iki anlamda da AB'nin kurbanlarıdır.

Avrupa tarafından desteklenen Afganistan, Irak ve Libya'daki emperyalist savaşlar; Suriye'de iç savaşın kışkırtılması; Ortadoğu ve Afrika ülkelerinin hammaddelerin yağmalanması ve yeni sömürgeci sömüsü, kaçışın çok sayıda insan için tek hayatta kalma umudu olduğu koşulları yaratmıştır. Söz konusu ülkelerden kaçan milyonlarca göçmenin yalnızca küçük bir kesimi Avrupa yolunu tutmaktadır.

AB ise onların yolunu kesmek için kendi uçak, helikopter ve tekne filosuna sahip, insansız hava araçları ve ileri gözetleme teknolojileri kullanan ve dilediği zaman çeşitli üye devletlerden sınır muhafızlarını harekete geçirebilen FRONTEX sınır dairesini oluşturdu. FRONTEX Avrupa'nın kara sınırlarını büyük ölçüde çitlerle kapattığı için, sığınmacılar için tek açık yol, Akdeniz üzerinden geçen ve hayati tehlike oluşturan güzergahtır.

Şu ana kadar 364 cesedin bulunduğu Lampedusa açıklarında yaşanan felaket ve birkaç gün sonra bir başka teknenin 50 ile 200 arasında cana mal olacak şekilde alabora olması, bunun doğrudan sonucudur. Sığınmacı örgütlerinin tahminlerine göre, 1990'dan bu yana, 25 bin kişi Akdeniz üzerinden Avrupa'ya geçmeye çalışırken boğulmuş durumda.

AB'nin sığınmacılara ilişkin tavrındaki acımasızlık, onun tüm işçi sınıfına yönelik saldırılarının en keskin ifadesidir. Geçtiğimiz birkaç yıl, milyonlarca insanın geçim kaynağını ortadan kaldıran acımasız kemer sıkma yaptırımları ile damgalandı. Demokratik haklar sistematik olarak yürürlükten kaldırılmış ve içleri boşaltılmış durumda.

Bu arada, AB'nin 28 üye ülkesinde resmi olarak 27 milyon kişi işsiz. Yaklaşık 120 milyon insan yoksul, 43 milyon kişi yeterince beslenemiyor ve 18 milyon kişi AB'den aldığı gıda yardımlarına muhtaç durumda. Gençlik son derece derinden etkilenmektedir. İspanya'da, Yunanistan'da ve Hırvatistan'da 25 yaşın altındaki işçilerin yaklaşık yüzde 60'ı işsizdir.

İşsizler ordusu, ücretleri ve çalışma koşullarını aşağı çekmek için kullanılıyor. Almanya gibi "zengin" bir ülkede bile, tüm çalışanların dörtte biri güvencesiz çalışma koşullarıyla karşı karşıya. Doğu Avrupalı taşeron işçileri, saati 2-3 Avroluk ücretlerle sömürülüyor. Avrupa Parlamentosu'nun [suçlar ve suçlulukla ilgili] komitesi CRIM'in bir raporuna göre, Avrupa'da fuhuş ve diğer alanlarda faaliyetgösteren suç çeteleri tarafından istismar edilen yaklaşık 880 bin kişi fiilen köledir.

Toplumun diğer kutbunda ise servet aşırı derecede büyüyor. Durgunluğa rağmen borsalar rekor seviyelere yükseliyor; milyonerlerin hem sayısı hem de servetleri ve kazançları artıyor.

Bu gelişmenin sorumluları, Avrupa Birliği'ni destekleyen ve onların politikalarını belirleyen muhafazakarlardan ve sosyal demokratlardan Alman Sol Parti'sine ve diğer sahte-sol örgütlere kadar siyasi partiler, politikacılar ve sendikalar. Onların bir kısmı, şimdi Lampedusa kurbanları için timsah gözyaşları döküyor ama hepsi bu felaketin sorumlusu olan AB'yi savunuyor.

Onlar AB'ye olan muhalefeti, milliyetçiliği ve yabancı düşmanlığını yayan, gerici unsurları kışkırtan ve işçi sınıfını yıldırان Fransız Ulusal Cephe gibi aşırı sağcı partilere terk ettiler.

Şu anda, 28 AB ülkesi, yaklaşık 500 milyon insana ev sahipliği yapıyor. Avrupa Birliği'nin kapılarının sıkı sıkıya kapatılması ve birkaç on bin mülteciyi özümseyememesi, onun tarihsel iflasının bir ifadesidir. Bu durum, İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden önceki dönemi anımsatıyor.

O dönemde, Lev Troçki şunları belirtmişti: *"Çürüyen kapitalizmin dünyası aşırı kalabalık. Fazladan 100 sığınmacının kabul edilmesi meselesi, ABD gibi bir dünya gücü için önemli bir sorun olmaya başlıyor. Havacılık, telgraf, telefon, radyo ve televizyon çağında, bir ülkeden diğerine yolculuk, pasaportlarla ve vizelerle felç ediliyor. Dış ticaretin yavaş yavaş azalma ve iç ticaretin gerileme dönemi, aynı zamanda şovenizmin ve özellikle Musevi düşmanlığının son derece yoğunlaşma dönemidir."*

Berlin Duvarı kurbanlarını, sözde sosyalizmin başarısızlığının kanıtı olarak sunan Sağcı propagandacılar, on yıllardır onları istismar ettiler. Gerçekte, eski Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde (DAC-Doğu Almanya) varolan şey sosyalizm değil ama Stalinist bir diktatörlüktü. Fakat aynı kıstasın AB'ye uygulanması durumunda, onun bin misli başarısız olduğu sonucuna sonucuna varılır.

Lamperdusa'da tek bir günde ölen insan sayısı, Berlin Duvarının varolduğu 28 yıl boyunca ölenlerin iki katından fazladır. Tarihsel Araştırmalar Merkezi'ne göre, Berlin Duvarı'nın altından veya üzerinden kaçmaya çalışırken toplam 98 Doğu Alman mülteci ölmüştü. Bunun dışında, Doğu ve Batı Almanya'da, toplam 30 kişi herhangi bir kaçma teşebbüsünde bulunmamasına rağmen kazayla vurulmuş; 8 sınır muhafızı da görev başında öldürüldü.

Avrupa kapitalizminin açmazından bir çıkış yolunu, yalnızca egemen sınıflarla her yerde mücadeleye girişen işçi sınıfı gösterebilir. İşçi sınıfı, Avrupa Birliği'ne ve onun gerici kurumlarına karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmeli; Avrupa çapında birleşmeli ve toplumu sosyalist temellerde yeniden örgütleyecek işçi hükümetleri uğruna kavga vermelidir. O, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'nin kurulmasını hedeflemeli; sığınmacıların ve onların haklarının savunusu bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olmalıdır.

Washington'ın göçmen çocuklara zulmü

Bill Van Auken / 24.06.2014

Bütün bir göçmen kuşağını taşıyan gemiler, 1903'ten itibaren simgesel Özgürlük Anıtı'nın yanından geçerek New York Kenti'nin limanına girdiler. Şair Emma Lazarus, buna dayanarak, o milyonlarca insanın New York'ta, Eski Kıta'nın baskısından korunacak yer bulma umudunu ve özlemlerini yansıtan bir şiir yazmıştı. Şiirin bir bölümünde şu dizeler yer alıyordu:

“Yorgunlarını, yoksullarını bana ver,

Özgürce nefes alma özlemiyle dolu kalabalık kitlelerini,

İnsan dolu sahillerinin perişan döküntülerini.”

Bugün, Lazarus'un dizeleri, Obama yönetiminin ABD'ye girmeye çabalayan göçmen işçilere; özellikle de Orta Amerika'nın yoksul ve sorunlar içindeki ülkelerinden gelen onbinlerce çocuğa karşı uyguladığı vahşi ve insanlık dışı göçmen politikasına ilişkin keskin bir suçlama gibi okunuyor.

Gözaltına alınıp derme çatma toplama kamplarına atılanlar, çoğu durumda, ABD'de yaşayan anne-babaları ile yeniden bir araya gelmek isteyen yalnız çocuklardır.

Washington'ın göçmenleri suçlu ilan etme ve zulüm politikası, en dehşet verici ifadesini, geçen hafta güney Texas'ta bulunan, ABD'ye girmeye çalışırken ölmüş göçmenlerin bedenlerinin atılı olduğu toplu mezarların açığa çıkmasında bulmaktadır. Hayvanlardan daha kötü davranılmış, ironik ve iğrenç bir biçimde Lazarus'un *“perişan döküntüler”* ile ilgili dizesini hatırlatan cesetler, üçü bir ceset bir ceset torbasına tıkıştırılmış ya da çöp torbalarına, hatta alışveriş poşetlerine konmuştu.

Amerikan şirket medyasının bu tür toplu mezarların Rusya'da ya da Çin'de bulunması durumundaki tepkisini hayal edin. Bununla birlikte, böylesi korkunç bir yerin bizzat ABD'de bulunması büyük ölçüde görmezden gelindi.

Bu arada, hükümetin hesabına göre, geçtiğimiz Ekim ayından bu yana ABD'ye ulaşmış ergin olmayan refakatsiz çocukların sayısı, 39.000 çocuk sahibi yetişkin ile birlikte, 52.000 dolayında. Yeterli sağlık önleminin, tıbbi bakımın ya da yatacak yerin olmadığı, dikenli tellerle çevrili penceresiz depolara doldurulmuş göçmenler, son derece korkunç koşullarda tutuluyorlar. Arizona'da yayımlanan bir gazete, Nogales'deki toplama kampı ile ilgili olarak, *“State Fair'deki*

hayvancılık bölgelerine benziyor ve insan kendini orada hissediyor” yorumunu yapmıştı.

Bu ulusal rezalete, büyük bir güvenlik krizi muamelesi yapılıyor. Texas, çocuk göçmenleri takip etmek için eyaletin sınır bölgelerine bir eyalet polisi “*akını*” planını açıklarken, Cumhuriyetçi yasama üyeleri , Meksika sınırına Ulusal Muhafız Birlikleri’nin sevk edilmesi çağrısı yaptı.

Obama’nın Beyaz Saray’ı ise kendi eseri olan bir insanlık krizine polisiye baskı yöntemiyle yanıt veriyor. Beyaz Saray, çocuklar için yeni toplama merkezleri açma ve kendi ajan, yargıç ve savcı “*akını*”yla, sınırdışları hızlandırmaya yönelik “*uygulama ve uzaklaştırma süreçlerimizi iyileştirme*” sözü verdi.

Obama yönetiminin yanıtının diğer yanı, Orta Amerika’daki polisiye önlemleri yoğunlaştırmaktır. Bu, büyük ölçüde, El Salvador, Guatemala ve Honduras kolluk güçleri için önerilen 200 milyon doların üzerinde yardım biçiminde gerçekleşiyor.

Bu iç baskı güçleri, Washington işçi sınıfına ve yoksul köylülere karşı, Guatemala’da 250.000, El Salvador’da ise 75.000 dolayında insanın yaşamına malolan kanlı iç savaşlar sürdürürken, Pentagon’un yönetimi altında biçimlenmiştir. Honduras’ta, CIA destekli ölüm mangaları ardı ardına gelen askeri yönetimlerin karşıtlarını öldürdüler. Honduras’ın adam öldürmede dünyada birinci sırada yer almasına katkıda bulunan bu ölüm mangaları, Devlet Başkanı José Manuel Zelaya’yı deviren 2009’daki darbenin ardından yeniden canlandılar.

Bu ülkelerdeki çok kötü yoksulluk, baskı ve şiddet koşulları, ABD emperyalizminin neredeyse yüzyıl süren kesintisiz baskısının ürünüdür. Bu, yalnızca savaş ve diktatörlük değil ama aynı zamanda onların ekonomilerinin ABD kapitalizmine tabi kılınması biçimini almış ve bu ülkeleri, yarımküredeki en yüksek yoksulluk, işsizlik ve eşitsizlik oranlarına sahip ülkeler arasına sokmuştur.

Obama’nın Beyaz Saray’ı, daha şimdiden, bütün diğer yönetimlerden daha fazla insanı (2 milyondan fazla) sınırdışı etmesiyle, utanç verici bir ayırt edici özelliğe sahip. O, yalnızca geçtiğimiz mali yılda, çoğu durumda aile üyelerini birbirinden kopartacak ve çocukların üzerine ciddi ekonomik ve duygusal zorluklar yükleyecek şekilde, 106.000 kişiyi Guatemala’ya, Honduras’a ve El Salvador’a sınırdışı etti.

Şimdi, onun çözümü, bu baskıcı önlemleri arttırmaktır. O, güçlendirilmiş güvenlik ve sınırdışlar ile göçmen işçilerin küçük bir kesimi için son derece sıkıntılı bir “*yurttaşlığa geçiş*” yolu sağlarken sınırı askerileştirecek olan -her iki partinin de desteklediği- “*kapsamlı göç reformu*” çağrılarını birleştiriyor. Temsilciler

Meclisi Çoğunluk Önderi Eric Cantor'un ondan daha göçmen karşıtı olan rakibi tarafından yenilgiye uğratılmasının ardından, bu gerici önlemin alınması bile siyasi olarak mümkün olmayabilir.

Amerikan mali oligarşisinin göçmenlere yönelik politikası, onun, en fazla ezilen kesimlerini göçmen işçilerin oluşturduğu işçi sınıfına yönelik tavrının bir ifadesidir. Egemen sınıf, göçmen işçileri, kar sisteminin ürünü olan azalan ücretlerin ve işten çıkartmaların günah keçisi yapmaya çalışırken, onlardan ucuz emek kaynağı olarak yararlanmaktadır.

Amerikan mali oligarşisinin vahşi göçmen politikası ile militarist şiddet üzerine kurulu dış politika ve içeride her zamankinden daha yaygın polis devleti gözetlemesi ve baskı önlemleri benzer özellikler taşımaktadır.

Göçmen işçilerin, hiçbir ayrımcılık ve eziyet olmaksızın diledikleri ülkede yaşama ve çalışma hakkının savunusu, bir bütün olarak işçi sınıfının yaşam standartlarını, işlerini ve temel haklarını savunma mücadelesinin ayrılmaz bileşenidir. İşçiler, hapsedilmiş çocuk göçmenlerin serbest bırakılmasını ve tüm kayıtdışı işçilere tam yurttaşlık haklarının verilmesini talep etmeli.

ABD'deki emekçiler, yalnızca Orta Amerikalı ve tüm dünya işçileri ile uluslararası birliklerini oluşturduklarında, sermayelerini en ucuz işgücü ve en fazla kar arayışı içinde bir ülkeden diğerine aktarmak için pasaporta ya da vizeye gereksinim duymayan şirketlere ve bankalara karşı etkili şekilde mücadele edebilirler.

SEP Üçüncü Ulusal Kongre Kararı

Göçmen işçilerin haklarını savunun! Kuzey, Orta ve Güney Amerika işçilerini birleştirin!

Sosyalist Eşitlik Partisi (ABD) / 20.08.2014

Sosyalist Eşitlik Partisi Üçüncü Ulusal Kongresi, bu kararı, 6 Ağustos günü oybirliğiyle kabul etmiştir. Kongre'de ayrıca, "Gazze'de İsrail saldırısına karşı çık!" kararı da kabul edilmiştir.

1. Sosyalist Eşitlik Partisi, göçmen işçilerin haklarını, hem kapitalist patronların aşırı sömürsüne hem de polis ve göçmen bürolarının baskılarına karşı tartışmasız biçimde savunur.

2. Biz, her iki büyük partinin (Demokratik Parti ve Cumhuriyetçi Parti) ve şirket medyasının, ABD'nin "*kontrol dışı*" sınırlarla ve belgesiz göçmen dalgasıyla karşı karşıya olduğu iddiasıyla, göçmen karşıtı şovenizmi kışkırtma çabalarını nefretle reddediyoruz. Gerçekte, son dört yılda, ABD'ye gelmiş olanlardan çok daha fazla göçmen, işleri 2008'de başlayan finansal kriz eliyle, doğdukları ülkelerdeki benzerlerinininkiler gibi ortadan kaldırıldığı için, Meksika'ya ve diğer Latin Amerika ülkelerine geri dönmüştür.

3. Bununla birlikte, büyük patronların politikacıları ve medyası, kapitalist krizin bir sonucu olan işsizlikteki kabarıştan, yaşam standartlarındaki gerilemeden ve toplumsal koşullara yönelik saldırılardan dolayı inatla göçmenleri suçlayarak, işçi sınıfının bu ezilen kesimini günah keçisi yapıyor ve krizin tüm yükünü bir bütün olarak işçi sınıfının sırtına yüklemeye kalkışıyor.

4. Bu tip kışkırtmaların ABD'de uzun ve kirli bir tarihi vardır. İşçi sınıfını bölmek ve onun en militan kesimlerini baskı altına almak amacıyla, 19. yüzyılda İrlandalı ve Alman, 20. yüzyıl başlarında ise İtalyan, Doğu Avrupalı ve Çinli işçilere karşı bu kışkırtmalara başvurulmuştur. Bugün aynı taktikler, tüm Avrupa'da, Güney Afrika'da, Avustralya'da ve başka yerlerde kullanılıyor.

5. Obama yönetimi, şimdiye kadar iki milyondan fazla göçmeni (George W. Bush tarafından görevde bulunduğu sekiz yıl boyunca sınırdışı edilenlerin sayısından daha fazlasını) sınırdışı ederek, tüm ABD yönetimleri içindeki en vahşi göçmen karşıtı politikayı sürdürüyor. Onun önerdiği "*kapsamlı göçmen reformu*", ABD sınırının askerleştirilmesinden (sınır karakollarının sayısının iki katına çıkarılması, yüzlerce kilometrelik yeni yeni tel örgüler dikilmesi ve Ulusal Güvenlik birlikleri ve insansız hava araçlarının konuşlandırılması) oluşmaktadır. Sonuç, sınırı geçenleri, birçoğunun öldüğü çöllük bölgelere sürüklemektir.

6. Orta Amerikalı onbinlerce çocuğun kısa süre önce ABD sınırına gelmesi, onlarca yıllık ABD emperyalist müdahaleleriyle yaratılmış dehşet verici koşulların bir ürünüdür. Washington, 200.000'in üzerinde Guatemalalı'nın ve 75.000'den fazla Salvadorlu'nun yaşamına mal olan bir dizi kana susamış diktatörlüğe arka çıkmış ve soykırıma varan kontrgerilla savaşlarını desteklemiştir. Daha yakın zamanda, Obama yönetimi, Honduras'ta Manuel Zelaya başkanlığındaki seçilmiş hükümeti deviren 2009 darbesine tam destek verdi.

7. Bu toplumların önemli bir bölümünün ABD müdahaleleri, ABD destekli diktatörlükler ve darbeler eliyle yok edilmesi, çok sayıda insanı kuzeye kaçmak

zorunda bırakan, ABD'nin "uyuşturucuyla mücadele"si ile bağlantılı sürmekte olan korkunç şiddet patlamasının koşullarını yarattı.

8. Obama yönetimi, bu gençlere, uluslararası hukukun güvencesi altına alınmış sığınmacı statüsü sağlamak yerine, onları derme-çatma cezaevlerine kapatmaya ve adil yargılanma hakkından mahrum bırakarak hızlı bir şekilde sınırdışı etmeye çabalyor.

9. SEP, dünyanın neresinden gelirlerse gelsinler, işçilerin diledikleri ülkede tam yurttaşlık haklarıyla yaşama ve çalışma hakkını savunur. Buna, ABD'ye yeniden girmelerinin engellenmesi ve ailelerinden kopartılma tehlikesi olmaksızın geldikleri ülkeye geri dönme hakkı da dahildir. SEP bütün göçmen karşıtı yasaların iptal edilmesi ve Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza (ICE) kurumu ile Sınır Devriyesi'nin dağıtılması için mücadele eder.

Latin Amerika'da DEUK'u inşa et!

10. Göçmen işçilerin savunusu, Kuzey, Orta ve Güney Amerika işçilerini ortak düşmana (ABD emperyalizmine ve kapitalist sisteme) karşı mücadelede birleştirme mücadelesi ile ayrılmaz şekilde bağlantılıdır.

11. Bu olaylara Marksist bir çözümleme sağlamak ve Meksika'da, Orta ve Güney Amerika'da ve Karayipler'de bulunan bütün ülkelerde yeni devrimci önderliklerin inşasına yardım etmek için mücadele eden ABD'deki Sosyalist Eşitlik Partisi, Rio Grande'nin güneyindeki işçilerin mücadeleleri ile son derece yakından ilgilenmek zorundadır.

12. Bu bölge, yeryüzünün toplumsal olarak en fazla kutuplaşmış ve siyasi olarak en patlayıcı bölgelerinden biri olmaya devam ediyor. Bu bölge, aynı zamanda, ABD emperyalizmi tarafından sürdürülen uluslararası hegemonya mücadelesinin bir alanı haline gelmiştir. Yatırım ve ticaret açısından Avrupa Birliği ve Çin tarafından giderek yerinden edilmekte olan Washington, daha önce "kendi arka bahçesi" olarak gördüğü bu bölgede, görece bir gerileme yaşamaktadır.

13. Latin Amerika'da yeni bir devrimci önderliğin inşası, devrimci bir mücadeleler dalgasının on yıllarca süren askeri diktatörlüklere yol açacak şekilde ihanete uğradığı 20. yüzyılın acı derslerinin özümsemesini gerektirmektedir.

14. Bu ihanetlerde, Arjantin'deki Morenocu türü de dahil, Pablocu revizyonizm, son derece önemli bir rol oynamıştır. Pablocular, Kastroculuk, küçük burjuva ulusalcılığı ve gerillacılık yararına işçi sınıfının devrimci rolünü reddetmiş ve bunun felakete varan sonuçları olmuştur.

15. Bugün, aynı güçler, Brezilya'daki Pablocuların İşçi Partisi (PT) hükümetine katılmasından, Venezüella'daki Chavez-Maduro'nun burjuva ulusalcı yönetimine ve Meksika'daki López Obrador gibi burjuva milliyetçi politikacılara ilişkin yanlısımları geliştirmeye kadar, işçi sınıfını ulusal burjuvaziye tabi kılma çabalarını sürdürüyorlar.

16. Latin Amerika'daki bir sonraki devrimci ayaklanmalar dalgasına hazırlanmada belirleyici sorun, işçi sınıfı içinde sosyalist ve emernasyonalist bir önderliğin; yani, her ülkede, Amerika Sosyalist Birleşik Devletleri ortak perspektifi için mücadele eden DEUK [Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi] şubelerinin inşasıdır. ABD'deki Sosyalist Eşitlik Partisi, bu yeni devrimci partilerin oluşması için gerekli olan siyasi netliğin sağlanmasında mümkün olan her türlü yardımcı sağlamalıdır.

Ellerinde kan var: Libya'nın tekne mültecileri ve “insani” emperyalizm

Johannes Stern ve Bill Van Auken / 24.04.2015

Akdeniz üzerinden Avrupa'ya geçmeye çalışan Afrikalı ve Ortadoğulu mülteciler ile göçmenlerin korkunç ölü sayısı, başlıca emperyalist güçlere, özellikle de Amerika Birleşik Devletleri'ne yönelik mahkum edici bir suçlamadır.

ABD Başkanı Barack Obama ve onun eski dışişleri bakanı, Demokratların başkanlık seçimi aday adayı, Hillary “*Geldik, gördük, öldü*” Clinton, gırtlaklarına kadar kana bulanmış durumda. Onlar, ikiyüzlü ve adı çıkmış “*insan hakları*” bayrağı altında rejim değişikliği için acımasız savaşlar eliyle şimdiki felaketi yarattılar.

Pazartesi günü, Akdeniz'de, Kuzey Afrika'dan ve Ortadoğu'dan göçmenlerle dolu en az üç teknenin tehlikeli bir durumda olduğu ve 23'ten fazla insanın boğulduğu bildirildi.

Bu [rakam], ABD ile onun Avrupalı müttefiklerinin askeri şiddetinden, Washington ile Avrupa Birliği tarafından kısırlatılan iç savaşlardan ve emperyalizmin bölgedeki entrikaları eliyle körüklenen yaygın yoksulluktan çaresiz bir kaçma girişiminde, yüzlerce, muhtemelen 1.400 insanın hayatını kaybetmesine ekleniyor.

Pazartesi günü, İtalya Başbakanı Matteo Renzi, 100-150 mülteciyi taşıyan bir şişme cankurtaran botundan ve yaklaşık 300 kişinin bulunduğu bir ikinci bottan imdat çağrısı alınmış olduğunu söyledi. Uluslararası Göç Örgütü (IOM), kendilerini arayan birinin, bu gemilerden birinin uluslararası sularda battığını ve 20 kişinin öldüğünü bildirdiğini açıkladı.

Başka bir olayda, görünüşe göre Türkiye'den gelen, biri çocuk en az üç mülteci, teknenin Yunan adası Rodos açıklarında batmasıyla öldü. Video görüntüleri, güvertesi insanlarla dolu ahşap teknenin, Ege Denizi'ndeki adanın hemen açıklarında dalgalara batıp çıktığını gösteriyordu. Görgü tanıkları, yerel radyo kanalına, teknede, çok sayıda Suriyelinin yanı sıra Eritre'den ve Somali'den insanların da olduğunu söylediler.

Son boğulma olayları, yaklaşık 950 insanın bir göçmen teknesinin Pazar günü Libya açıklarında batması sonucunda ölmesinin ardından gerçekleşti. İtalyan Sahil Güvenlik yetkililerine göre, kapasitesinin oldukça üstünde yüklenmiş olan tekne, Libya kıyısının yaklaşık 230 km açığında alabora olmuş.

Hayatta kalan bir Bangladeşli, İtalyan haber ajansı ANSA'ya, *"Teknede, 40-50'si çocuk, 200'ü kadın, 950 kişiydik"* dedi. Çoğu insan geminin ambarına hapsolmuş ve korkunç şekilde boğulmuş. Bangladeşli göçmene göre, *"Kaçakçılar kapıları kapatmış ve onların gemiden çıkmasını engellemiştir."*

Geçtiğimiz hafta, Akdeniz üzerinden Avrupa'ya ulaşmaya çalışan iki ayrı teknenin batmasıyla, 500'den fazla insan öldü.

Bu yılın başından beri, en az 1.700 insan Avrupa'ya göç etmeye çalışırken yolda öldü ki bu, geçtiğimiz yılın aynı dönemindeki sayının 50 katıdır. IOM'a göre, Avrupa kıyılarına ulaşma girişiminde ölen insan sayısı, 2011 ile 2014 yılları arasında 5 kattan fazla artmış durumda.

2011, ABD ile onun NATO'daki müttefiklerinin, özellikle de Fransa ile Britanya'nın, Libya'da rejim değişikliği savaşını başlattıkları yıldır. Onlar, Libya'ya, ülkenin doğusunda bulunan Bingazi kentindeki Muammer Kaddafi hükümetinin girişeceği bir katliamı önlemek için müdahale ettikleri sahte bahaneyle saldırmışlardı.

Bu *"insani"* özel görev, hükümet birlikleri ile üstünlüğü elde etmiş olan silahlı asiler arasındaki dağınık savaşta ölenlerden en az 10 kat fazla sayıda insanı öldüren altı aylık bir ABD-NATO bombalama saldırısını başlattı. El Kaide bağlantılı İslamcı milisleri vekil kara güçleri olarak kullanan bu emperyalist müdahale, Libya'yı hızla kaosa ve yıkıma sürükledi.

Nüfusun dörtte birinden fazlasını oluşturan yaklaşık iki milyon Libyalı göçmen, rakip İslamcı milisler ve biri Trablus'ta diğeri doğudaki Tobruk'ta kurulmuş iki rakip yönetim arasındaki bitmek bilmez iç savaştan kurtulmak için Tunus'a kaçmak zorunda kaldı. Libya Body Count web sitesine göre, ABD-NATO müdahalesinden üç yıl sonra, sadece 2014 yılının başından bu yana, yaklaşık 3.500 insan öldürüldü.

Libya'da tırmanan barbarlık, kitlesel idamları da kapsamaktadır. Bunların, Irak ve Şam İslam Devleti (İŞİD) tarafından Pazar günü yayımlanan video ile açıklanan sonuncusu yaklaşık 30 Etiyopyalı mültecinin öldürülmesiydi. Bu, 21 Mısırlı Kıpti Hristiyan'ın, Sirte kentinin semtlerinin yanı sıra Libya'nın doğusundaki liman kenti Derna'yı ele geçiren İŞİD tarafından gerçekleştirilen benzeri baş kesmelerden iki aydan kısa bir süre sonra yaşanmaktadır.

Libya'da, ABD-NATO rejim değişikliği savaşından önce ne bu tür mezhepsel kitle katliamları vardı ne de El Kaide bağlantılı İslamcı milisler marjinal bir güç olmanın ötesinde bir varlığa sahipti. Bu unsurlar, büyük emperyalist güçlerin Kaddafi'yi devirip öldürme kararı almalarının ve Libya'ya yeni bir saldırı gerçekleştirmelerinin ardından teşvik edildiler, silahlandırıldılar ve çok büyük bir hava gücüyle desteklendiler.

Bu yağmacı yeni-sömürgeci müdahalenin felaket getiren sonuçları, artık inkar edilemez. Bu, petrol zengini Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki tüm toplumları yıkıma uğratan ve milyonlarca insanı göçmene dönüştüren, giderek artan emperyalist savaşlardan ve müdahaleden yalnızca biridir. Bunlar, emperyalist güçlerin ya da onların bölgesel vekillerinin Mali, Somali ve Sudan'daki müdahalelerinin yanı sıra, Irak, Suriye ve şimdi Yemen'deki savaşları da kapsamaktadır.

Uluslararası Af Örgütü'ne göre, Afrika'da ve Ortadoğu'da tırmanan çatışmalar, *"II. Dünya Savaşı'ndan bu yana en büyük göçmen felaketine yol açmış"* durumda. Af Örgütü, geçtiğimiz yıl, dünya çapında 57 milyon insanın kaçmak zorunda bırakıldığını tahmin ediyor ki bu rakam, 2012 yılındakinden 6 milyon fazla.

New York Times'ın başını çektiği Amerikan basını, Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da yoksulluktan ve şiddetten kaçan göçmenler ile ilgili olarak, Amerika Birleşik Devletleri'nin ve onun Avrupalı müttefiklerinin bu insani felakete yol açan eylemlerine hiçbir şekilde değinmeksizin yazılar yazıyor. Akdeniz'de gözler önüne serilen şey bir trajedi değil; emperyalist bir savaş suçudur.

Mülteci krizi ve yeni “Afrika kapışması”

Johannes Stern / 28.04.2015

Avrupa Birliği'nin devlet ve hükümet başkanları, bugünkü [23 Nisan] Brüksel zirvesinde, AB dışişleri ve içişleri bakanlarının Pazartesi günü Lüksemburg'da düzenlenen özel bir toplantısında müzakere edilmiş on maddelik bir planı kabul edecekler.

Plan, Kuzey Afrika'daki ve Ortadoğu'daki yoksulluktan ve şiddetten kaçan mültecilerin “Avrupa Kalesi”ne ulaşmalarını engellemek için polis/asker operasyonlarının arttırılması çağrısı yapıyor. Ancak bu, planın yalnızca acil hedefi. Eski sömürgeci güçlerin yeni bir “Afrika kapışması”nda kontrolü yeniden elde etmesine yönelik çok daha kapsamlı planlar tartışılıyor.

AB'nin mülteci krizine yanıtı canice olduğu kadar siniktir. Libya'yı ve Ortadoğu'nun birçok yerini yıkıma uğratan, milyonlarca kişiyi mülteci haline getiren bir dizi “insani” savaş ve rejim değişikliği operasyonunda Washington ile işbirliği yapan Avrupalı güçler, şimdi, kendi yarattıkları kaos, “mülteci sorununu çözmeye” ve insan kaçakçılığıyla mücadele kılıfı altında, eski sömürgelerini daha fazla kendilerine bağlamak ve yağmalamak için kullanıyorlar.

Brüksel, Berlin, Paris, Londra ve Roma'daki politikacılar ve medya yorumcuları, giderek artan bir açıklıkla askeri harekatı tartışıyorlar. Onlar, mülteci teknelerini Libya açıklarında imha etme operasyonları düzenlemek ve ülke içindeki insan kaçakçılarının peşine düşmek amacıyla Özel Kuvvetler konuşlandırmak için bir BM yetkisi peşinde koşuyor.

Libya'daki petrol rafinerilerini ele geçirme, Trablus'ta emperyalizm yanlısı bir “birlik hükümeti” kurma, “Tunus'u ve Fas'ı istikrara kavuşturma” ve Sahra altı Afrika'da mülteci kampları oluşturma da dahil, daha kapsamlı başka operasyonlar da planlanıyor.

Dört yıl önce Libya'ya karşı NATO hava savaşından uzak duran Almanya, şimdi, Afrika'da eşgüdümlü bir askeri müdahale tartışmalarının ön safında yer alıyor. Cumhurbaşkanı Gauck'un, 2014 yılının başında yaptığı, Almanya'nın yeniden silahlanması ve Alman emperyalist çıkarlarının daha saldırganca savunulması çağrısının ardından, egemen sınıf, Alman militarizminin dünya sahnesine dönüşünü göstermeye ve Afrika'nın zapt edilmesinden elde edilecek ganimetten bir pay alma istekli.

Almanya Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier, ARD televizyon kanalının “Berlin Raporu” programına, “Libya'ya daha fazla istikrar

getirmemiz” ve orada, “insan kaçakçılığı yapan örgütlere bir son vermemiz” gerekiyor, dedi.

Parlamento Dış İlişkiler Komitesi’nin Hristiyan Demokrat temsilcisi Roderich Kiesewetter, Deutschlandfunk kanalındaki bir röportajda, “Kuzey Afrika’da bir polis harekatı” için BM yetkisine ihtiyaç duyulduğunu, bununla birlikte, bu tür bir operasyonun “başarıya ulaşmasının Irak’tan ya da Suriye’den daha kolay” olacağını söyledi.

İçişleri Bakanı Thomas de Maizière, Frankfurter Allgemeine Zeitung ile yaptığı bir röportajda, “kaçakçılara karşı harekete geçmek için limanlara ve onların altyapı tesislerine” müdahale dahil, “güçlü bir yetki” çağrısı yaptı.

“Güçlü yetki”, Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi’nin “uluslararası barışı ve güvenliği korumak veya yeniden kurmak için, gerektiğinde hava, deniz ya da kara kuvvetlerinin kullanılacağı harekatlara”, yani savaşa açık uçlu izin veren BM Anlaşmasının 7. maddesinin 42 bendine göre karar almasının kodudur. Muammer Kaddafi’yi deviren ve ülkeyi savaşan milislerin insafına terk eden NATO savaşı, benzer bir şekilde, 7. maddesinin 42. bendine göre onaylanmıştı.

Spiegel Online’a göre, Almanya Savunma Bakanlığı’nda, “AB hızlı kurtarma misyonuna ve Akdeniz’deki insan kaçakçılığı çetelerine karşı uzun dönemli... askeri operasyona olası Alman katılımı için” hazırlıklar devam ediyor.

Web sitesi, Almanya Başbakanı Angela Merkel’in, Savunma Bakanı Ursula von der Leyen’den, bugünkü AB zirvesi için “her iki operasyona olası Alman katkısı için bir liste” hazırlamasını istediğini bildiriyor. Spiegel Online, “Ordu, şimdiden, iki seçenek için de hazır durumda olan Alman gemilerinin listesini bakana sundu.” diye devam ediyor.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, “Donanmamız Akdeniz’de ne elde edebilir” başlığı altında, Almanya’nın, herhangi bir askeri operasyonda öncü bir rol oynaması çağrısını yapıyor. Gazete, Atalanta’nın [AB’nin Afrika Boynuzu’ndaki korsanlık karşıtı operasyonu], “Alman güçlerinin, uzun vadede bu tür bir çokuluslu operasyonda nasıl rol alabileceğini” gösterdiğini yazıyor ve ekliyor: “Alman fırkateynleri, savaş gemilerinden ya da devriye botlarından oluşan bu tür bir küçük filoyu yönetebilir.”

Önerilen şeyin insani yardım teklifi değil ama yeni bir savaş olduğu, Süddeutsche Zeitung’un, “Bu, insani bir girişim değildir.” itirafında bulunmak zorunda kalmasından görülüyor.

Alman hükümetinin 2014 baharında benimsediği “Afrika Politikası Esasları”, Avrupalı güçlerin tartıştığı planların arkasında yatan gerçek amaçların anlaşılmasını sağlamaktadır. Belge, “Almanya’nın ve Avrupa’nın, Afrika’ya” yönelik, bir dereceye kadar, kıtanın büyüyen ekonomisinden ve “zengin doğal kaynakları”ndan kaynaklanan “giderek artan ilgisi”nden söz ediyor. Bu belge, Alman hükümetine, “erken, hızlı, kararlı ve ciddi biçimde” davranması ve “mevcut kaynaklarını tam kapasite kullanması” çağrısında bulunuyor.

Almanya’nın egemen seçkinleri, II. Dünya Savaşı’nın ve Nazilerin korkunç suçlarının sona ermesinden 70 yıl sonra, geçtiğimiz hafta boyunca binden fazla göçmenin ölmesini bir fırsat olarak görmektedir. Onlar ve onların Fransa, Britanya ve İtalya’daki mevkidaşları, sorumluluğunu taşıdıkları Akdeniz’deki insani felaketi, rakip jeostratejik ve ticari çıkarlarını geliştirmek için kullanıyorlar.

Alman militarizminin dönüşü ve yeni “Afrika kapışması” son derece önemli tarihsel sorunları gündeme getirmektedir. 20. yüzyılın başında, emperyalist güçlerin kıtayı kontrol etme mücadelesi yalnızca yerli halka karşı işlenen suçlara değil; aynı zamanda, I. Dünya Savaşı’nda patlayan emperyalistler arası gerilimlerin şiddetlenmesine de yol açmıştı. Küresel kapitalist kriz, bugün, bir kez daha bir emperyalist fetih ve yağma yönelimini körüklemekte ve bu kez nükleer felaket riski taşıyan yeni bir dünya savaşının koşullarını yaratmaktadır.

Afrika’da yenilenen askeri saldırı ve bir III. Dünya Savaşı tehlikesi, sadece, işçi sınıfının sosyalist ve devrimci bir program temelinde seferberliği yoluyla engellenebilir. Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin 3 Mayıs Pazar günü düzenlenecek olan Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı bu yüzden büyük önem taşımaktadır.

Bu toplantının başlıca sloganları şunlardır: Kahrolsun kapitalizm ve emperyalizm! İşçi sınıfının savaşa, diktatörlüğe ve yoksulluğa karşı uluslararası birliği için! Barış, eşitlik ve sosyalizm için! Dünya Sosyalist Web Sitesi’nin tüm okurlarını ve destekleyicilerini bu toplantıya kayıt olmaya çağırıyoruz.

AB'nin "göçmen misyonu": İnsani bir pelerin altında savaş planları

Robert Stevens / 23.05.2015

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki katliamdan ve savaştan kaçmak isteyen çaresiz mülteci seli kabarmaya devam ediyor. Yalnızca Çarşamba günü, Kuzey Afrika'dan Avrupa'ya giden tıka basa dolu üç tekneden 900'den fazla göçmen kurtarıldı.

Neredeyse tamamı hayatta kaldı ama sadece bu yıl 2.000 göçmen, Akdeniz'i geçmeye çalışırken korkunç biçimde öldü ve son 18 ayda tahminen 5.000 kişi can verdi. En yüksek ölü sayısı, yaklaşık 900 erkek, kadın ve çocuğun 19 Nisan'da İtalyan adası Lampedusa açıklarında boğulmasında gerçekleşti.

Buna karşılık, emperyalist güçlerin temsilcileri timsah gözyaşları döktüler. Ancak bu, sadece şu anda sahnelenmekte olan kapsamlı militarist ve sömürgeci strateji için sinik bir örtüydü.

Avrupa Birliği (AB), "mülteci sorununu çözme" ve insan kaçakçılığıyla mücadele kılıfı altında, hızla eski sömürgelerini daha fazla tabi kılma ve yağmalama yönünde hareket ediyor.

AB, 18 Mayıs'ta, EUNAVFOR Med Operasyonu'nu kabul etti. Akdeniz'de ve Libya karasularında insan kaçakçılarının üzerine gitme bahanesi altında, savaş uçağı takviyesiyle desteklenen bir deniz gücü kurulacak. Bu plan, Libya'da ve Kuzey Afrika'nın geri kalanında yeni bir askeri müdahale için bir atış rampası ve Irak'ta ve Suriye'de devam eden operasyonları genişletme olarak anlaşılmalıdır.

Misyon açıklaması, "kaçakçılar" tarafından işletilen teknelerin imha edilmesine izin veriyor. Gemiler, Libya sahilinde ya da uluslararası sulardayken durdurulabilir, onlara el konulabilir ve hatta imha edilebilirler. Bu tür bir askeri eylem, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararını gerektirir.

EUNAVFOR'un faaliyet alanı, insan kaçakçıları tarafından kullanılan tekneleri bulma ve durdurma biçiminde belirtilen amacının çok ötesine geçmektedir. *Guardian* gazetesinin misyon için hazırlanmış 19 sayfalık bir strateji belgesi ile ilgili bir haberi, kara operasyonlarının da gerekebileceğini belirtiyor.

Belge, "Konu ile alakalı yetkililerle anlaşmaya varılması durumunda sahilde bir kara varlığı planlanabilir." diyor ve şöyle devam ediyor: "Operasyon geniş bir hava, deniz ve kara kapasitesi gerektirecektir. Bu, şunları kapsayabilir: istihbarat, gözetleme ve keşif; gemilere çıkarma timleri; devriye birimleri (hava ve deniz);

hem denizde hem karada gidebilen varlıklar; özel kuvvetler birimleri dahil olmak üzere hava, kara ve deniz imha (metinde aynen böyle) timleri.”

Belge, “Libya topraklarında” olası bir “varlık veya görevler”den bahsediyor. Kara operasyonları, “kaçakçıların, kıyı boyunca, limanda veya demirlemiş olan araçlarına ve gemilerine [karşı], onların kullanımından önce müdahale”yi içerebilir.

Bu, “Kaçakçılara karşı operasyonlar, mültecilerin mevcudiyetinde, yaşam kaybı dahil olmak üzere yüksek bir sivil zayıt riskine sahip.” itirafında bulunan planlama belgesi ile birlikte önemli kayıplarla sonuçlanabilir.

Guardian’ın sızdırdığı belge, “Libya’da herhangi bir askeri müdahale planlamıyoruz.” iddiasında bulunan AB’nin dış ve güvenlik politikası baş koordinatörü Federica Mogherini’yi yalanlamaktadır.

İtalya, Britanya, Fransa ve İspanya dahil, 10 kadar AB ülkesi harekatta yer almak için gönüllü oldu. Bu ülkelerin tümü, birkaç bin göçmeni bile kabul etmeye karşı çıkıyor. Ama onlar, gerçekte bir savaş planı olan şeyde yer almakta birleşmiş durumdadır.

Böylesi bir operasyona Birleşmiş Milletler Antlaşması’nın 7. maddesi altında izin verilecektir. 7. madde, geçtiğimiz yıllarda, Afganistan, Kongo Demokratik Cumhuriyeti, Sierra Leone, Ruanda, Somali, Haiti, Irak ve bizzat Libya’daki askeri müdahalelere izin vermek için kullanıldı.

AB, ayrıca, NATO Antlaşması’nın, herhangi bir üye devlet ya da onun silahlı kuvvetleri saldırıya uğradığında tüm ittifak üyelerinin müdahalesine yetki veren 5. maddesine başvurmaya hazırlanıyorlar. Bu tür bir saldırı kuvvetle muhtemel ve emperyalist güçlere uygun bir *savaş nedeni* sağlayabilir.

Belge, AB kuvvetlerine yönelik “milis ve terörist” tehditleri uyarısında bile bulunuyor: “(Kıyı topçu bataryaları dahil) ağır askeri silahların varlığı ve milislerin askeri imkanları, çevrede faaliyet yürüten AB gemilerine ve uçaklarına güçlü bir tehdit oluşturuyor.”

AB güçleri, Libya’daki şiddetli iç savaş koşulları altında, bir askeri istilayı haklı çıkarmak için, bütünüyle kendi ürettikleri bu trajediyi kullanmaya hazırlanıyorlar.

Operasyon, haberlere göre, Roma’da 25 Haziran’da düzenlenecek olan AB zirvesine sunulacak. Mogherini, hazırlık içinde, BM Güvenlik Konseyi’nde destek için lobi faaliyetinde bulundu. NATO da, istenmesi halinde, yardım sağlayacağını belirtti.

Canice olduğu kadar sinik, kirli bir emperyalist operasyon planlanıyor. Gerçek Őu ki, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki milyonlarca mülteci evlerinden sökülmüş durumda ve çaresizce, bölgedeki onlarca yıllık emperyalist savaşlar ve entrikalar nedeniyle karşı karşıya oldukları katliamdan kaçıyorlar.

Emperyalist güçler kendilerini herhangi bir sorumluluktan bütünüyle muaf tuttular. Aslında, AB ülkelerinin Şimdi yürürlüğe koydukları göstermelik kurtarma planının nedeni, binlerce mültecinin topluca katledilmesi politikası olan Őeyeye karşı geniş çaplı halk öfkesiydi.

Reuters, PerŐembe günü, tekneyle İtalya'ya ve Yunanistan'a varan sadece 40.000 sığınmacının kıta içinde başka yerlere yerleştirilmesine yönelik yeni bir Avrupa Komisyonu taslak planını bildirdi. Reuters, bu oldukça küçük sayının, muhtemelen, "başta Fransa olmak üzere, bazı AB devletlerinin başlangıçta göçmenlere kapılarını açma fikrine ayak diremiş olmasının ardından onay vermesini güvence altına almak için ayarlandığı"nı kaydetti.

Bu, AB'nin, geçtiğimiz hafta, halen bloğun dışında yaşayan yalnızca 20.000 sığınmacıyı alacağı açıklamasının ardından geldi. Sadece Libya'da, nüfusun dörtte birinden fazlası, 2 milyon dolayında göçmen Tunus'a kaçmak zorunda kaldı.

Savaş yönelişi ve göç etme özgürlüğünü içeren demokratik haklara yönelik saldırının itici gücü, kapitalizmin küresel krizidir. Savaşa ve ona eşlik eden kötülöklere karşı mücadeleye, askerileştirilmiş sınırların, çaresiz göçmenlere yönelik esir kamplarının ve ulus-devleti oluşturan tüm baskı aygıtının korunmasında hiçbir çıkarı olmayan tek sınıf olan işçi sınıfının önderlik etmesi gerekmektedir.

Bu savaş yönelişini durdurmanın tek yolu, işçi sınıfını uluslararası çapta sosyalizm mücadelesinde birleştirme perspektifi temelinde, kapitalist sistemin yıkılmasından geçmektedir. Bunun merkezi, bir dünya sosyalist federasyonunun parçası olarak, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri uğrunu mücadeledir. Bu, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından ileri sürölen perspektiftir.

Kapitalizm ve küresel mülteci krizi

Robert Stevens / 25.08.2015

Birleşmiş Milletler'e göre, günümüzde, dünyada, insanlık tarihinde herhangi bir zamanda kaydedilmemiş sayıda sığınmacı bulunuyor.

2014'ün sonunda, yaklaşık 60 milyon insan zorla yerinden edilmişti ve bu, bir önceki yılda kaydedilenden yaklaşık üç kat fazlaydı. Küresel ölçekte, her 112 insandan biri, ya sığınmacı, ülke içinde yerinden edilmiş ya da sığınma peşinde koşuyor. Yeryüzündeki sığınmacıların çoğu (yüzde 51'i) 18 yaşın altında.

Afganistan'daki, Irak'taki, Suriye'deki ve Libya'daki emperyalist destekli savaşlar sonucunda, milyonlarca insan evinden edilmiş ve ezici bir yoksulluğa itilmiş durumda. Dünyanın en büyük sığınmacı krizi, diğer ülkelere kaçanların sayısının şimdi dört milyonu aştığı Suriye'de odaklanıyor. Yapabilenler, Avrupa'ya sığınmaya çalışıyor. Bu, sıkça, Akdeniz'i aşmaya yönelik son derece tehlikeli bir yolculuğu, binlerce erkeğin, kadının ve çocuğun yaşamına malolan bir yolculuğu kapsıyor.

Bu hafta, bir balıkçı motorunun ambarında gaz soluyarak ölmüş 49 göçmenin bedeni bulundu. Bu, denizde bu yıl içinde şimdiye kadar mahvolmuş 2.300'den fazla insana eklendi.

Avrupa Birliği'nin sınırları koruma dairesi Frontex, geçtiğimiz ay içinde kendi sınırlarında 107.500 göçmenin tespit edildiğini bildirdi. Bu, Temmuz 2014'tekinin üç katı kadardır.

Çoğu Suriye, Afganistan ve Irak'taki savaş bölgelerinden kaçan binlerce sığınmacı ve sığınma peşinde koşan insan, güneydeki Yunanistan, İtalya ve İspanya üzerinden Avrupa'ya ulaşmaya çalışıyor. Ocak ayından bu yana, 20.000'den fazlası geçtiğimiz hafta olmak üzere, toplam 160.000 sığınmacı ve göçmen Yunan adalarını ulaşmış durumda. Bu yıl, yüz binden fazla insan kurtarıldı ve İtalya'ya getirildi.

Bu, ülkelerindeki dehşet verici koşullardan kaçmaya çalışanların yalnızca küçük bir bölümü. Örneği, Suriye'den kaçan milyonlarca sığınmacı, Ürdün'deki ve Türkiye'deki kent boyutunda sığınmacı kamplarında yaşamaya çalışıyor. Avrupa'ya yolculuk etmeye kalkışan sığınmacılar, tekneleri kullanan insan kaçakçılarına ödenecek parayı güçlülükle bir araya getirebilenler.

Dünyadaki sığınmacıların bu görece küçük bölümüne, Avrupalı egemen seçkinler tarafından, bir varlık tehdidi gibi davranılıyor. Hükümetler ve bütün siyasi partiler,

sürekli olarak, göçmenleri ve sığınmacıları suçluyor ve onları, bütün toplumsal hastalıklardan sorumlu suçlular olarak gösteriyorlar.

Calais limanında ağır şartlarda yaşayan yalnızca 5.000 göçmenden söz eden Britanya Dışişleri Bakanı Philip Hammond, “Avrupa, Afrika’dan milyonlarca göçmeni içeri alması durumunda kendini koruyamaz, yaşam standartlarını ve toplumsal altyapısını sürdürmez” dedi.

Almanya Başbakanı Angela Merkel, bu hafta, bir televizyon röportajında, binlerce sığınmacının kitanın sahillerine ulaşması, “Avrupa’yı Yunanistan ve avronun istikrarı sorunlarından çok ama çok daha fazla meşgul edecektir” dedi.

Yunanistan’da, sahte-solcu Syriza hükümetinin sığınmacılara yönelik vahşi tavrı, onun kapitalizm yanlısı, işçi düşmanı karakterinin doğrulanmasıdır (elbette, böyle bir doğrulamaya hala ihtiyaç varsa).

Resmi çevrelerdeki sağcı nefret, histerik bir medya eliyle sığınmacılara ve göçmenlere yöneltilen giderek artan açık yabancı düşmanı bir dışavurumda yankılanıyor ve büyütülüyor. Bu iğrenç atmosfer eliyle cesaretlendirilen sağcı ve faşist çeteler sığınmacılara ve sığınma arayışı içinde olanlara yönelik saldırılarını arttırdılar. Örneğin Almanya’da, bu yıl içinde, göçmenlerin evlerini kundaklama da dahil, 200’den fazla olay kayda geçti.

Özellikle Müslümanlar, bu düşmanlığın tüm gücüyle karşı karşıyalar. AB’nin yeniden yerleştirme planının bir parçası olarak yalnızca 200 Suriyeliyi alacak olan Slovakya hükümeti, bu hafta, yalnızca Hristiyanları kabul edeceğini açıkladı.

“Göçmen sorunu” olarak sergilenen şey, gerçekte, emperyalist egemenliğin ve kapitalist sistemin bir sorunudur. Ağır sığınmacı krizinin başlıca iki nedeni bulunuyor.

Bunlardan birincisi, emperyalist güçler ve onların vekilleri tarafından sürdürülen artan sayıda yağmacı savaşlardır. ABD, müttefiklerinin desteğiyle, 1991’den bu yana, milyonlarca insanı yerinden eden ve toplumları tüketen kalıcı bir savaşa girmiştir.

İkinci önemli etmen, yeryüzünün, milyarlarca insanı son derece kötü bir yoksulluğa sürükleyen büyük kapitalist devletler tarafından kontrolü ve ekonomik yıkımı.

Avrupalı güçler, kendilerini, kendi hazırladıkları katliamın sonuçlarından, bir “Avrupa kalesi”nin yaratılması yoluyla korumaya çalışıyorlar. AB, Haziran ayında sığınmacılar konusunda düzenlenen zirvesinde, Akdeniz’de binlerce ölüm karşısında artan halk tepkisi karşısında sorumluluk kabul etmediler. Onlar,

yalnızca halen İtalya ile Yunanistan'da bulunan sığınmacıları yeniden yerleştirme konusunda anlaşırken, artan sayıda çaresiz sığınmacıyı kabul etmek için ülkelere herhangi bir pay belirmediler.

Bunun yerine, bütün çabalar sınır kontrollerinin sıkılaştırılması üzerinde yoğunlaşıyor. Macaristan'ın güney sınırı, AB'nin, pasaportsuz serbest dolaşımın yapıldığı Şengen Bölgesi'nin sınırına işaret ediyor. Oradaki sağcı hükümet, Sırbistan ile olan 175 kilometrelik sınırı boyunca yoğun bir tel örgü inşa ediyor. Başbakanlık sözcüsü, bu hafta, tel örgünün, giderek daha "saldırganlaşan" göçmenlere karşı binlerce polis tarafından "korunacağını" açıkladı.

Yunanistan, Bulgaristan, İspanya ve Britanya (Kanal Tüneli'nin bulunduğu Calais limanında) ve başka ülkeler tarafından, sınırlara metrelerce yükseklikte yeni dikenli teller inşa ediliyor ve varolanlar güçlendiriliyor.

Küresel ekonominin tarihte tanık olunmadık ölçüde sıkı biçimde birbirine bağlandığı ve karmaşıklaştığı koşullarda, yeryüzünün zamanını doldurmuş rakip ulus devletlere bölünmüşlüğü ve üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerine kurulu kapitalist sistem, dünya üzerinde bir cehennem yaratıyor.

Büyük devrimci Lev Troçki, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde, Dördüncü Enternasyonal'in kuruluş programında, "Kapitalizm, insan soyunu bitirmeden ya da kanını akıtmadan önce, dünya atmosferini zehirli bir millî ve ırkçı nefret buharı ile kirletiyor." diye yazmıştı.

Bu sözcükler, günümüze, o gün olduğu kadar uygundur.

İnsanlığın karşılaştığı bütün büyük sorunlarda olduğu gibi, on milyonlarca ve yüz milyonlarca insanın daha sığınmacı haline gelmesini önleyebilecek tek akılcı çözüm, işçilerin, ekonomik yaşamın sosyalist yeniden örgütlenmesi uğruna mücadelede uluslararası ölçekte birleşmesidir. Kar için değil ama insan ihtiyaçlarının karşılanması üzerine kurulu bir toplum olan sosyalizm, dünyanın zengin kaynaklarını herkese yaşanası bir hayat sağlamak için akılcı biçimde kullanacak ve geliştirecektir.

İşçi sınıfı, bu hedefi gerçekleştirmeye çalışırken, bütün kolektif gücüyle, değişmez bir şekilde, sığınmacıların ve göçmenlerin sığınma ve diledikleri yerde yaşama demokratik haklarını savunmak zorundadır.

Yeryüzündeki tek devrimci güç olan uluslararası işçi sınıfı, emperyalizmin ve kapitalist sistemin dehşetlerine bir son vermek için harekete geçirilmelidir. Bu görev, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin, dünya Troçkist hareketinin inşasını gerektirmektedir.

Avrupa'daki mülteci krizinin sorumlusu kim?

Bill Van Auken / 04.09.2015

Bir Türk sahiline vurmuş, kumlarda yüz üstü yatan cansız bedeni sonradan görevli bir asker tarafından özenle kucaklanmış üç yaşındaki Suriyeli çocuğun yürek burkan görüntüleri, tüm dünyadaki insanların Avrupa sınırlarında gerçekleşen umutsuz kriz konusunda gerçekleri görmesini sağladı.

Yeni yeni yürümeye başlayan Aylan Kurdi'nin diğer yüz binlerce insanla birlikte kaçan ailesi Kobani'den gelmişti. Irak ve Şam İslam Devleti'nin (İŞİD) uzun süreli kuşatması ve yoğun ABD bombardımanı, bu kuzey Suriye kentini harabeye çevirmiş, su, elektrik, temizlik ve tıbbi altyapının yanı sıra evleri imha etmiş durumda. Küçük çocuk, Yunanistan'a ulaşma girişiminde, annesi ve beş yaşındaki abisi dahil, boğulan 12 kişiden biriydi. Ailede hayatta kalan tek kişi olan Aylan'ın perişan durumdaki babası, akrabalarına sadece ölmeyi ve onların yanına gömülmeyi umut ettiğini söyleyerek, ailesinin naaşlarıyla Suriye'ye döneceğini söyledi.

Akdeniz'i geçmeye çalışırken ya da aşırı sıcak kapalı kamyonetlere balık istifi doldurulmalarının ardından havasızlıktan boğularak hayatını kaybeden daha binlerce insanı temsil eden bu ölümlerin çok sayıda suçlusu bulunuyor.

Kanada'daki Muhafazakar Parti hükümeti, Aylan'ın British Columbia'da yaşayan teyzesinin Haziran ayında yaptığı, ailenin ilticasının kabul edilmesi yönündeki talebini görmezden gelmişti.

Bir Avrupa Kalesi yaratma girişimi içinde aceleyle yeni çitler diken, toplama kampları kuran ve Aylan'ın gibi zor durumda olan çaresiz aileleri uzak tutan, binlercesini ölüme mahkum eden ve çevik kuvveti harekete geçiren Avrupa Birliği ülkeleri, sığınmacı sayısındaki ani artışı, bir baskı ve caydırma meselesi olarak ele almaktadır.

Peki ya ABD? Amerikan politikacıları ve ABD medyası, Washington'ın, Avrupa sınırlarında gözler önüne serilen bu trajedinin yaratılmasındaki merkezi rolü konusunda kasıtlı olarak sessiz kalıyorlar.

Örneğin *Washington Post*, bu haftanın başında, Avrupa'nın, "Afganistan, Sudan, Libya ve -en önemlisi- Suriye'den kaynaklanan bir sorunu kendi başına çözmesi beklenemez." dediği bir başyazı yayımladı. "Bu felaketin kökeni, Avrupa Birliği'nin tek başına çözemeyeceği, Suriye ve Irak'taki savaşta ve Libya'daki kaosta yatmaktadır" diye yazan *New York Times* da benzeri bir not düştü.

Peki, bu “felaket”e yol açan bu ülkelerdeki krizin “kökenleri” neler? Bu soruya yönelik yanıt, yalnızca, suçlu sessizliğidir.

Avrupa’ya mülteci akınının arkasında neyin yattığına ilişkin ciddi bir değerlendirme, bunun yalnızca bir trajedi değil ama bir suç oluşturduğu kaçınılmaz sonucuna varmaktadır. Daha tam olarak söylersek, bu, ABD emperyalizmi tarafından, neredeyse çeyrek yüz yıl boyunca, onun Batı Avrupalı müttefiklerinin yardımı ve suç ortaklığı ile kesintisiz olarak yürütülen, canice bir saldırgan savaşlar ve rejim değişikliği müdahaleleri politikasının trajik yan ürünüdür.

ABD egemen seçkinleri, Sovyetler Birliği’nin 1991’de dağılmasıyla birlikte, ABD kapitalizminin uzun süreli ekonomik gerilemesini dengelemenin bir aracı olarak ABD’nin rakipsiz askeri gücünden faydalanmakta serbest oldukları sonucuna vardılar. Washington, askeri saldırganlık yoluyla, öncelikle Ortadoğu’nun ve Orta Asya’nın enerji zengini bölgelerinden başlayarak, en önemli piyasalar ve hammadde kaynakları üzerinde egemenlik kurma stratejisini benimsedi.

Bu strateji, 1991’de Irak’a yönelik ilk savaşın ardından, *Wall Street Journal* tarafından ortaya atılan bir sloganda kabaca özetlenmişti: “Güç işe yarıyor.”

Dünyanın Avrupa’ya ulaşmaya çalışan bugünkü çaresiz mülteci dalgasında tanık olduğu şey, bütün bir geçtiğimiz dönem boyunca izlenmiş olan bu politikanın sonuçlarıdır.

Afganistan’da ve Irak’ta, bir “terörle mücadele” bahanesi altında başlatılan ve Irak’ın “kitle imha silahları” hakkındaki rezil yalanlarla haklı gösterilen on yıllık savaşlar, yalnızca, tüm toplumları perişan etmekte ve yüz binlerce erkeği, kadını ve çocuğu katletmekte başarılı olmuştur.

Bunları, ABD-NATO’nun Muammer Kaddafi yönetimini deviren ve Libya’yı rakip milisler arasında devam eden çatışma eliyle enkaza dönüşmüş başarısız devlet denilen şeye dönüştüren rejim değişikliği savaşı izledi. Ardından, Beşar Esad’ı devirme ve Şam’da daha uysal, Batının kuklası bir yönetim kurma hedefiyle, ABD emperyalizmi ve müttefikleri tarafından beslenen, silahlandırılan ve finanse edilen Suriye iç savaşı geldi.

Libya’daki ve Suriye’deki yağmacı müdahaleler “insan hakları” ve “demokrasi” adına haklı gösterildi ve bu temelde, orta sınıfın ayrıcalıklı kesimlerini temsil eden bütün bir sahte sol örgütler yelpazesinin (Almanya’daki Sol Parti, Fransa’daki Yeni Anti-Kapitalist Parti, ABD’deki Uluslararası Sosyalist Örgüt ve diğerleri) desteğini

aldı. Bu örgütlerin bazıları, CIA tarafından silahlandırılan ve finanse edilen İslamcı milislerin eylemlerini “devrimler” olarak selamlayacak kadar ileri gittiler.

Yüz binlerce insanı çaresiz ve ölümcül kaçıışa sevk eden mevcut durum ve ölümün ve yıkımın katlanılmaz basıncı, emperyalizmin bütün bu suçlarının kesişme noktasını temsil etmektedir. IŞİD’in yükselişi ve Irak ve Suriye’de devam eden kanlı mezhepsel iç savaşlar ABD’nin Irak’ı yıkıma uğratmasının ve ardından CIA ile ABD emperyalizminin bölgesel müttefikleri tarafından IŞİD’e ve Suriye içindeki benzeri İslamcı milislere verilen desteğin ürünleridir.

Bu suçlardan dolayı hiç kimse sorumlu tutulmadı. Yalanlara dayanarak Irak’ta bir saldırganlık savaşı başlatan önceki yönetimde yer alan Bush, Cheney, Rumsfeld, Rice, Powell ve diğerleri, tam dokunulmazlığın keyfini çıkardılar. Obama’dan daha alt kademedekilere kadar şimdiki yönetimde yer alanlardan, Libya ve Suriye’de yol açtıkları felaketler nedeniyle henüz hesap sorulmadı. Onların, savaş politikalarını gözü kapalı onaylama işlevi gören ABD Kongresi’nden, yalanlara dayalı savaşları Amerikan halkına yutturmaya yardımcı olan kafasını kuma gömmüş medyaya ve ABD emperyalizmine ve onun “insani müdahaleler”ine ilerici bir rol atfeden sahte solculara kadar, çok sayıda suç ortağı bulunuyor.

Onlar, Avrupa sınırlarında yaşanan ve bir trajediden çok, uzun süredir devam eden bir savaş suçunun parçası olan gelişmelerden ortaklaşa sorumludurlar.

Avrupa hükümetleri sığınmacılara bir düşman istila gücü gibi davranıyor

Peter Schwarz / 09.09.2015

Avrupa şu anda, II. Dünya Savaşı’ndan bu yana en büyük sığınmacı krizini yaşıyor. Her gün dünya çapında yayılan korkunç görüntüler, günümüzün korkunç olaylarını hatırlatıyor: Bitkin ve çaresiz, dikenli tellerin arkasında kapana kısılmış, kötü muamele görmüş ve kamplara toplanmış durumda olan; denizlerde ölen ya da kamyonetlerde havasızlıktan boğulan sığınmacılar. Çek Cumhuriyeti’nde, sığınmacıların kollarına, kimliklerini tespit etmek için, Nazilerin toplama kamplarındaki tutsaklar gibi numaralar takılmış durumda.

Avrupa hükümetleri, sığınmacı dalgasını, bir düşman istila gücü gibi ele alıyorlar. Bu, en açık şekilde, Macaristan Başbakanı Viktor Orban tarafından dile getirildi. O, Brüksel’de, “Eğer biz onlara [sığınmacılara] hoş geldikleri izlenimi verirsek, bu bir manevi yenilgi olacaktır.” dedi. “Onlara açıkça şunu belirtmek zorundayız: Gelmeyin.”

Aşırı sağcı bir politikacı olan Orban’ın sözleri, son derece sahte bir infial yarattı. Ancak, onun Nazileri anımsatan ve en üst ifadesini sığınmacılara yönelik acımasız zulümde bulan “ahlak”ı, bir bütün olarak diğer Avrupa hükümetleri ve Avrupa Birliği tarafından paylaşılmaktadır. Onlar, sadece, sözlerini seçerken biraz daha dikkatlidirler.

Macaristan’ın şimdi olanca acımasızlığıyla uyguladığı önlemler (bir sınır çiti inşa etme, sığınmacılara karşı biber gazının ve ordunun kullanılması, onları çok kötü hijyen koşullarındaki kamplara hapsetme) uzun zamandır başka yerlerde gerçekleştirilmektedir.

AB, 2007 ile 2011 arasında, üyesi devletlere, sığınmacılar için 2,2 milyar avro sağladı ama bunun yalnızca küçük bir bölümü onların kalacak yerlerine ve entegrasyonuna yöneldi. Paranın yaklaşık yarısı, bir milyar avro, sınır güvenliğine; çitlerin inşasına, denetime ve kontrollere akıtıldı.

Üç yıl önce, Yunanistan ve Bulgaristan, AB’nin desteğiyle, Türkiye ile sınırlarını kapatmak için, bir polis ordusu tarafından korunan yüksek teknoloji bir çit inşa etmişti. Bu çit, yüz binlerce sığınmacıyı, Akdeniz üzerinden, binlercesinin denizde öldüğü tehlikeli rotaya yönelmeye zorladı. [Afrika’nın kuzeyindeki] İspanyol yerleşim yeri Ceuta, sığınmacıların defalarca kapana kısıлып bir ağ içindeki balıklar gibi öldükleri, altı metre yüksekliğindeki bir çitle korunuyor.

Sığınmacıların insanlık dışı koşullar altında hapsedilmesi de Orban’ın bir buluşu değildir. Yunanistan’da, troykanın kemer sıkma önlemleri nedeniyle ülkenin hiç olmadığı kadar derin sefaletе düşmesinden beri, medyanın büyük ölçüde haber yapmadığı benzer korkunç koşullar hüküm sürüyor. Muhafazakar *Frankfurter Allgemeine Zeitung* bile, “Macaristan, sınır bölgelerinde bir çit inşa etmesi ve sığınma prosedürlerini kullanma planı ile birlikte, yalnızca, Almanların, Avusturyalıların ve Fransızların bir çözüm olarak övdükleri ve Yunanistan’ın ve İtalya’nın da talep ettiği şeyi hayata geçiriyor.” itirafında bulunmak zorunda kaldı.

Cuma günü, Almanya Başbakanı Angela Merkel ve Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande, AB kurumlarına, emperyalist güçlerin insanlık dışı politikalarını açığa vuran ortak bir mektup sundular. Onlar, “gelinen ülkelerin güvenliği”ne ilişkin ortak bir tanım ve sığınmacıların tüm üye ülkelere dağıtılması

yönünde bağlayıcı bir sistem ile birlikte, İtalya, Yunanistan ve diğer AB üyesi devletlerde kayıt merkezleri kurulması yönünde baskı yapıyorlar.

“Cadı kazanları” olarak da bilinen kayıt merkezleri, sınıra yakın, sığınmacıların sınır dışı edilene kadar alıkonuldukları büyük toplama kamplarıdır. “Gelinen ülkelerin güvenliği” tanımı, milyonlarca sığınmacının yasal sığınma işlemi uygulanması hakkını kaybedeceği anlamına gelmektedir.

Alman hükümeti, ancak, sığınmacıları giriş yaptıkları ilk AB ülkesinde kalmaya mecbur eden Dublin yönetmeliğinin fiilen çökmesinin ardından, onların tüm AB ülkelerine dağıtılması için baskı yapmıştır. Berlin, sığınmacılar İtalya’da, Yunanistan’da ve diğer ülkelerde yoğunlaştıkları sürece, politikada herhangi bir değişiklik yapılmasına katı bir şekilde karşı çıkmıştır.

Avrupa hükümetlerinin sığınmacı krizindeki sorumluluğu, onların bugünkü politikalarıyla sınırlı değildir. Onlar, aynı zamanda, milyonlarca kişiyi anayurtlarından kaçmaya zorlayan yıkımdan da sorumludurlar. Avrupalı güçlerin Amerika Birleşik Devletleri ile ittifak içinde Afganistan’da, Irak’ta, Libya’da, Suriye’de, Yemen’de ve diğer ülkelerde yürütmüş olduğu sömürgeci savaşlar, bu toplumların tüm ekonomik ve sosyal altyapısını yok etmiş ve o ülkeleri, tam anlamıyla bir moloz yığına dönüştürmüştür.

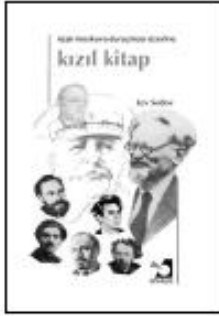
Emperyalist şiddet, Avrupa’daki kemer sıkma politikasından kaynaklanan toplumsal yıkımla tamamlanmaktadır. Demir Perde çöktüğü zaman ve Doğu Avrupa’da kapitalizm uygulandığında özgürlük, demokrasi ve gelecek refah [yönünde verilen] sözleri kimse hatırlıyor mu? Yirmi beş yıl sonra, yeni duvarlar inşa ediliyor ve toplumsal durum her zamankinden daha umutsuz. Yüz binlerce insan, hiçbir geleceğe sahip olmadıkları için Doğu Avrupa’dan ve Balkanlardan kaçmış durumda. Şimdi, “gelinen ülkelerin güvenli” olarak belirlenmesi, onları sefaletlerinden kaçma yönündeki her araçtan yoksun bırakıyor.

Avrupa’daki egemen sınıfın sığınmacılarla ilgilenmede sergilediği vahşilik, onun tüm işçi sınıfına yönelik düşmanlığının en keskin ifadesidir. Egemen sınıf, halkın geniş kesimlerinin sığınmacılara gösterdiği duygudaşlık ve dayanışma dalgasıyla katıksız bir karşıtlık içindedir.

Acımasız bir kemer sıkma programını bir sonrakinin takip ettiği Yunanistan’da halihazırda görüldüğü üzere, kapitalist toplumun, halkın geniş kesimlerine, artan yoksulluktan, baskıdan ve savaştan başka sunacak hiçbir şeyi yoktur. Avrupa işçi sınıfı birleşmeli ve toplumun geleceğini kendi ellerine almalıdır. Bu, sosyalist bir program uğruna mücadeleyi ve yeni, devrimci bir partinin inşasını gerektirmektedir. Sığınmacıların savunusu, böylesi bir mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

TOPLUMSAL
EŞİTLİK
e-bülten

dünya sosyalist
web sitesi

wsws.org

TOPLUMSAL
EŞİTLİK
toplumsalesitlik.org

**kitap, bülten ve broşür
istekleriniz için**
iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

